

ภาคกฎแห่งกรรม

ผลแห่งกรรม

เกสร วงษ์หาจักร์

๑๐ ปี ที่เบอร์ลิน
หลวงพ่อดีเมตตาช่วย
เหมือนเงาติดตามตัว ลูก
ขอกราบแทบเท้าของพระ
เดชพระคุณหลวงพ่ोजริญ
จิตธมฺโม (พระธรรมสิงหบุรา
จารย์) ที่ได้ให้ความเมตตา
สงสารช่วยลูกผู้มีความทุกข์
ให้พ้นจากทุกข์ กับญาติ
ธรรมทั้งหลาย ได้มีโอกาส
ปฏิบัติพระกรรมฐานและฟัง

ฟรังค์ คันทน์ - เกสร วงษ์หาจักร์

หลวงพ่อดเทศน์ หลวงพ่อกำหนดเมตตากรุณาห่วงทุกคนที่
มากราบนมัสการ หลวงพ่อดเทศน์ว่าทำด้วยความศรัทธา ทำ
ด้วยความเคารพ ด้วยกาย วาจา ใจ จะพ้นทุกข์ได้ ลูก
ขอโน้มรับคำสั่งสอนของหลวงพ่อดเป็นที่พึ่ง เป็นพลบัจจย
เป็นนิลย ตามสั่งให้เกิดปัญญาญาณทั้งชาตินี้และชาติหน้า
ข้าพเจ้าอยู่เบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี เวลากลับมา
มาเมืองไทยก็จะมากราบหลวงพ่อด และปฏิบัติกรรมฐานทุก ๆ

ปี และรู้ด้วยว่าหลวงพ่อกำลังคุมครองเหมือนเงาติดตามตัว จะคิดอะไรทำอะไร ดีหรือชั่ว ข้าพเจ้าจะระวังตัวอยู่เสมอ ไม่ประมาท มองคนอื่นว่าดีกว่า ไม่อิจฉา ไม่โกรธ ไม่เกลียด หลวงพ่อเทศน์ว่า “เราพิจารณาตัวเราเองเถอะ ประเสริฐแท้ และเห็นคนอื่นทำความดีได้ดีให้ยกมือสาธุ” ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์ ขอปฏิบัติพระกรรมฐาน สวดมนต์ อิติปิโส และพาหุงมหากาเป็นประจำ

ข้าพเจ้าอายุ ๔๓ ปี เกิดที่จังหวัดยโสธร พ่อแม่มีลูกทั้งหมด ๖ คน ชาย ๔ คน หญิง ๒ คน ข้าพเจ้าเป็นคนที ๔ และเป็นผู้หญิงคนโต พ่อแม่มีอาชีพค้าขาย พ่อกับแม่จะให้ลูกชายเรียนหนังสือสูงๆ ลูกผู้หญิงจะให้เรียนแค่ ป.๔ แล้วออกมาช่วยพ่อแม่ค้าขาย อาชีพก็คือขายเนื้อวัว และเนื้อหมูในตลาดสดจังหวัดยโสธร แม่จะรับเนื้อวัวสดมาจากแขกปาทานที่เป็นถ้ำแก้อีกทอดหนึ่ง ในใจของข้าพเจ้าไม่ชอบเพราะเป็นอาชีพที่ต้องฆ่าสัตว์ ตอนเป็นเด็กนิสัยชอบทำบุญใส่บาตร ตอนนั้นไม่รู้ความหมายของศีล ๕ ศีล ๘ คืออะไร แต่ชอบทำบุญ ถ้าว้นพระข้าพเจ้าจะออกจากบ้านมาขายของที่ตลาดสด ประมาณตี ๔ เข้ามืด ข้าพเจ้าเอาเนื้อวัวมาวางเรียงไว้ที่เขียงตลาดก่อนแม่แล้วประมาณ ๒ โมงเช้า ข้าพเจ้าจะหนีแม่ไปทำบุญที่วัด จนกว่าพระฉันเพลเสร็จ ข้าพเจ้ารอล้างถ้วยล้างจานเสร็จก็ประมาณบ่ายโมงแล้วกลับมาที่ตลาด เนื้อวัวที่วางไว้ที่เขียงก็เน่าเขียว แผลงวันต่อม แม่ขาดทุนทุกครั้ง ถ้าว้นพระ

วันไหนโรงหนังหน้าตลาดสดมีโปรแกรมฉายภาพยนตร์
อินเดีย ข้าพเจ้าจะแอบหนีแม่ไปดูหนังรอบบ่ายทุกครั้ง กลับ
มาจากดูหนัง เขียงเนื้อวัวที่ตลาดสดก็เน่าเหมือนเดิม แม่
ก็จะดูว่าเป็นธรรมดา แต่ข้าพเจ้าก็เฉย เพราะยังเป็นเด็ก
อายุ ๑๒ ปี เพราะปกติวันพระจะไม่มีการฆ่าสัตว์ ที่ตลาด
สดจะงด ๑ วัน เนื้อที่ขายจะเป็นของวันโกน

ช่วงต่อมาครอบครัวเจอมรสุม พ่อกับแม่ค้าขาย
ขาดทุน เป็นหนี้ได้แก่บ้าง เป็นหนี้ธนาคารด้วย ธนาคาร
ก็จะยึดบ้าน เงินก็หมุนไม่ทัน แม่เป็นคนใจดี ใครมาก็
ช่วยเหลือ เอาเนื้อวัวที่ขายไปก่อนจ่ายทีหลัง และลูกผู้ชาย
ก็สร้างปัญหาเกเร เล่นการพนัน ให้พ่อกับแม่ทุกซี้ใจ
ข้าพเจ้าเป็นเด็ก คนมาขอเงินทวงหนี้กับแม่ที่ไรก็สงสาร แต่
ช่วยอะไรแม่ไม่ได้ แม่เริ่มยืมเงินดอกเบี่ยร้อยละ ๒๐ บาท

ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ค่อยจะฉลาด และชอบมองคน
ในแง่ดีก่อน พอหมุนเงินไม่ทันก็ให้ข้าพเจ้าไปหาซื้อวัวหรือ
ควายเป็นตัวตามหมู่บ้าน และก็ให้คนที่รับจ้างฆ่าวัว-ควาย
ตัวละ ๑๐๐ บาทมาฆ่าให้ โดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้เจตนาคิดเป็น
อาชีพ เป็นอาหาร และได้ช่วยเหลือแม่ ทำงานตามหน้าที่
ของลูก ข้าพเจ้าจำได้ว่าสั่งเขาฆ่าทั้งหมดประมาณ ๓ ตัว
ในจำนวนนั้นมีความดำเตรียมจะฆ่าตัวหนึ่งร้องแปลกๆ
ตอนนั้นประมาณตีสองของวันโกน ข้าพเจ้ายืนห่างประมาณ
๑๐๐ เมตร จึงเดินไปดูเห็นควายดำที่ผูกไว้หน้าตาไหลร้องให้

ข้าพเจ้าก็รู้สึกแปลกใจแต่ไม่คิดอะไร พอหลังจากฆ่าควาย
ดำเสร็จถึงได้รู้ว่าควายดำมีทอง หรือเรียกตามบ้านนอกว่า
น้องควายอ่อน นั่นคืออดีตที่ผ่านมาของข้าพเจ้า ได้กระทำ
กรรมโดยไม่มีเจตนา คิดว่าเป็นอาชีพและไม่คิดว่าผลของ
อกุศลกรรมจะส่งวิบากกรรมให้เห็นในชาตินี้ และหลังจาก
นั้นครอบครัวของข้าพเจ้าก็ลำบาก

ข้าพเจ้าหนีออกจากบ้าน ตอนนั้นข้าพเจ้ามีอายุ ๑๕
ปี ไปอยู่จังหวัดภูเก็ตกับเพื่อน ทำงานส่งเงินให้แม่ พอ
ข้าพเจ้าอายุ ๑๙ ปี ก็มีชีวิตคู่ครอง อาภัพ ไม่สมหวัง
เพราะทุกข์มากกว่าความสุข ตอนนั้นดิ้นรนต่อสู้ชีวิตทำงาน
เพื่อพ่อแม่และครอบครัวที่ต้องพึ่งข้าพเจ้า พอมีเงินก็ไปรับ
พ่อกับแม่และพี่ๆ หลานๆ มาอยู่ภูเก็ต เริ่มต้นค้าขายก็หนีไม่
พ้นฆ่าชีวิตสัตว์อีก คือขายปลาตุ๋นสดในจังหวัดภูเก็ต ส่ง
ร้านอาหารแต่ต้องหันสับเป็นชิ้น ที่แรกจะไม่ทำแม่กับบอกว่า
เป็นอาชีพและเป็นอาหาร เพราะว่าบ้านต้องเช่า แผงตลาด
ก็เช่า ข้าวก็ซื้อ และหลานๆ ทุกคนก็ยังเด็ก เพราะว่า
พี่ชายแต่ละคนไม่มีความรับผิดชอบ เอาลูกมาให้พ่อกับแม่
เลี้ยงให้ ข้าพเจ้าทำอาชีพขายปลาดุก เริ่มตั้งแต่ฆ่าด้วย
เกลือใส่ปลาดุก ๑๐ กิโลก่อน พอจากนั้นก็เพิ่มเป็น ๒๐
กิโล ปลาดุกก็ดิ้นเพราะแสบร้อนเกลือที่ข้าพเจ้าเทใส่ให้ตาย
เพื่อเอามาหันขายและส่งร้านอาหาร มีวันหนึ่งข้าพเจ้านึก
อย่างไรไม่รู้ ช้อนน้ำแข็งก้อนมาป่นกับน้ำแล้วเอาปลาดุกเท
ใส่ ไม่นานปลาดุกก็ดิ้นช็อคตาย ข้าพเจ้าเอามาหันเป็นชิ้น

เนื้อปลาตุ๋นจะสดกว่าใส่เกลือ และก็ฆ่าวันหนึ่งเป็น ๑๐๐ กิโลบ้าง ๓๐๐ กิโลบ้าง บางวันข้าพเจ้าฆ่าปลาไม่รู้เท่าไร ยิ่งเพิ่มกรรมคือการกระทำของข้าพเจ้า ตอนเช้าจะมีพระมาบิณฑบาตหน้าตลาดสดทุกวัน ข้าพเจ้าก็จะตักบาตรอุทิศบุญกุศลให้ทุกชีวิตของสัตว์ที่ข้าพเจ้าฆ่าในสวนลี้ก ในใจไม่อยากจะฆ่า และคิดทุกวันนี้ว่าจะไม่ขายของมีชีวิตอีก และแล้วโชคก็เข้าข้าง ข้าพเจ้าได้มีเงินก้อนหนึ่งเปิดร้านอาหารตามสั่ง และข้าพเจ้าก็หยุดอาชีพฆ่าปลาตุ๋นที่ทำมา ๕ ปี และมาเปิดทำร้านอาหารตามสั่งอยู่ ๓ ปี

มรสุมชีวิตผ่านมามากครั้งหนึ่ง ต้องหนีไปอยู่ต่างประเทศคือประเทศเยอรมนี ปี พ.ศ.๒๕๓๘ เดือนกุมภาพันธ์ และได้อาศัยอยู่กับหลานสาวซึ่งมีครอบครัวอยู่ก่อนแล้ว และเริ่มต้นทำงานเป็นแม่ครัว หรือที่เขาเรียกว่า Koch ตามร้านอาหารไทยในเบอร์ลิน อยู่ได้ประมาณ ๕ เดือน ข้าพเจ้าไม่สบายไปหาหมอตรวจพบว่าข้าพเจ้าเริ่มเป็นโรคหัวใจ ข้าพเจ้าบอกหมอว่าข้าพเจ้าไม่เคยเป็นโรคหัวใจ หมอก็เอาเครื่องวัดหัวใจมาติดกับตัวข้าพเจ้าไว้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง พร้อมกับเช็คอัลตราซาวด์ด้วย หมอบอกว่าหัวใจของข้าพเจ้าเล็ก ทำงานเต้นช้าบ้างและเร็วบ้าง เวลาข้าพเจ้านอนก็จะบีบให้เหนื่อยหายใจลำบาก และมีอาการตกใจ หมอถามประวัติว่าคนในครอบครัวมีใครเป็นบ้าง ข้าพเจ้านึกได้ว่าคุณยายนอนหลับหัวใจล้มเหลวตาย ญาติพี่น้องทาง

แม่เป็นโรคหัวใจโตตาย เกี่ยวกับโรคหัวใจทั้งนั้น หมอสรุปได้ว่าข้าพเจ้าพักผ่อนไม่เพียงพอ และเป็นเพราะเกี่ยวกับพันธุกรรมด้วย แต่ก่อนอยู่ที่เมืองไทยข้าพเจ้าก็แข็งแรงดี พอข้าพเจ้าป่วยก็หาที่พึ่งทางใจ โชคดีที่มีวัดไทยใน Berlin ได้ไปทำบุญสวดมนต์เย็น และมีวันหนึ่งข้าพเจ้าได้ยืมวีดีโอของหลวงปู่จรัญจากคุณพี่สว่างมาดู เป็นเทปประวัติชีวิตของหลวงปู่ ก่อนจะจบม้วน หลวงปู่เทศน์ธรรม ข้าพเจ้าฟังหลวงปู่พร้อมก็ร้องไห้ไปด้วย เกิดปิติในใจ มีความรู้สึกว่าหลวงปู่มีเมตตาและห่วงใย ในใจรักหลวงปู่เหมือนหลวงปู่เป็นพ่อเป็นแม่ ครูบาอาจารย์ตามมาบอกให้มาหาหลวงปู่ ขอบารมีท่านช่วย อยู่เมืองไทยไม่เคยได้ยินชื่อเสียงของหลวงปู่เลย ข้าพเจ้าเชื่อในผลบุญที่ข้าพเจ้าทำได้ช่วยคุ้มครองอยู่ตลอด และบุญกุศลก็ช่วยข้าพเจ้าได้มาพบเจอหลวงปู่ พระสุปฏิปันโน ข้าพเจ้าจดที่อยู่วัดอัมพวันเอาไว้ เมื่อกลับมาเมืองไทยประมาณปลายปี ๒๕๓๘ ข้าพเจ้านั่งรถทัวร์ไปวัดอัมพวัน พอถึงวัดอัมพวันข้าพเจ้าก็รอกกราบนมัสการหลวงปู่ มีคนเยอะมาก เวลาประมาณบ่าย ๒ โมง หลวงปู่ก็ลงมาให้ญาติโยมกราบไหว้และถามปัญหา ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่สบายไม่ได้ถามอะไร นั่งฟังหลวงปู่เทศน์ให้ธรรมะ เสียงหลวงปู่ชัดเจนมาก เป็นครั้งแรกที่มากราบหลวงปู่ ไม่ได้อยู่วัดปฏิบัติกรรมฐาน

ปี พ.ศ.๒๕๓๙ ข้าพเจ้าไปไหว้หลวงพ่อกิ่ง และ
ได้กราบหลวงพ่อกิ่งขออนุญาตถ่ายรูป เพื่อเตือนใจให้ได้ทำ
ความดี หลวงพ่อกิ่งเมตตา ข้าพเจ้าก็กลับเบอร์ลิน ทำงาน
ที่ไหนก็ได้แค่ ๓ เดือน หยุด ๒ เดือน เนื่องจากร่างกายที่
ไม่แข็งแรงของข้าพเจ้า เพราะโรคหัวใจบีบเต้นไม่ปกติ มี
อาการเหนื่อยและหอบ พอเข้าช่วงฤดูหนาว ข้าพเจ้าจะ
หนาวเข้ากระดูก ต้องดื่มไวน์แดงวันละ ๒ ขวด เหมือน
ดื่มน้ำ เพราะว่าหมอแนะนำ แต่ต้องเป็นโรทไวน์แดง
ข้าพเจ้าใส่เสื้อผ้าห่อเหมือนกับम्मมี ตอน ๓ ทุ่ม ข้าพเจ้า
นอนทรมาณมากมีแต่ความเย็นเข้ากระดูก พอจะเคลิ้มหลับ
ดี ๒ รู้สึกตัวก็คันตามตัวเหมือนเป็นลมพิษ ยิ่งเกาก็ยิ่ง
เป็นผื่นแดงแสบร้อนทั้งคืน เหมือนกับข้าพเจ้าเอาน้ำแข็งเท
ใส่ปลาตุ๋นให้ซ็อคตาย เมื่อตอนขายปลาตุ๋นอยู่ภูเก็ต ข้าพเจ้า
ชอบทานปูม้า ปูทะเล เวลาทำกับข้าวจะเอาปูสดๆที่ยังไม่ตาย
ใส่หม้อหนึ่งต้ม ปูก็ดิ้นในหม้อจนตาย ข้าพเจ้าไม่เคยนึกถึงเลย
พอมาไม่สบายคิดขึ้นมาได้ ไม่สบายอยู่เป็นเดือน พอหายดี
ขึ้นมาเอาอีกแล้ว เหงือกพินของข้าพเจ้าเกิดอักเสบขึ้นมา
ปวดอย่างแรง ไปหาหมอพินที่เบอร์ลิน หมอก็ทำการผ่า
ตัดเหงือกของข้าพเจ้าทั้งที่ยายังไม่ออกฤทธิ์ เลือดกระเซ็น
เต็มหน้าข้าพเจ้า ผ่าตัดแบบหยาบๆ เหมือนกับหมอแก๊ง
ข้าพเจ้า ตัดเอากระดูกรากพินจากเหงือกออกด้วย ที่รู้เพราะ
ว่ากลับมาเมืองไทยต้องผ่าตัดเหงือกอีกเป็นครั้งที่ ๒ หมอ
ที่เมืองไทยบอกว่าจริงๆ แล้วไม่น่าจะผ่าตัดเอากระดูกพิน

ออกเลย ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่ากรรมตอนที่ข้าพเจ้าฆ่าปลา
ดุกคงส่งผล ข้าพเจ้าต้องดิ่งเหงือกปลาดุกก่อนหันเป็นขึ้น
ทุกวัน และตอนนั้นยังนึกในใจอยู่ ข้าพเจ้าอาจจะต้องถูก
ผ่าเหงือกบ้างก็ได้ แล้วที่ข้าพเจ้านึกไว้สมัยขายปลาดุกก็เป็น
จริง

พ.ศ.๒๕๔๐ ข้าพเจ้าไปกราบหลวงพ่อกุศลและถามท่าน
เพราะตอนนั้นข้าพเจ้าไม่มีความมั่นใจในตัวเองที่จะทำความดี
เพราะกรรมของข้าพเจ้าเยอะมากถึงไม่มีความสุข ข้าพเจ้า
ถามหลวงพ่อกุศลว่า ทำดีได้ดีจริงไหมคะ หลวงพ่อกุศลตอบข้าพเจ้า
ทำดีได้ดีจริงๆ ข้าพเจ้าก็มีความตั้งใจต่อสู้อย่างเต็มที่ และเป็นครั้งแรกที่
ข้าพเจ้าเข้ามาปฏิบัติกรรมฐาน ๕ วัน ข้าพเจ้ารู้สึกปวด
หัว ปวดขามาก คิดอะไรไม่ออก กำหนดไม่ได้ เพราะมี
แต่เวทนาสังขารรวมไปถึงหัวใจ เหงือกก็ไหลแสบร้อนไปถึง
ใต้วงแขนข้างซ้าย และท้อต่อการปฏิบัติ ข้าพเจ้าก็ทน นึก
ถึงคำพูดของหลวงพ่อกุศลที่เทศน์ก่อนจะปฏิบัติว่า เข้าถ้ำแล้ว
อย่าออก ทนให้ถึงที่สุด ออกมาแล้วจะเป็นเหมือนชาละวัน
ที่ไทรทองมาทำดีทำต่อๆ กลายเป็นจระเข้ทันที และเวลาฟัง
หลวงพ่อกุศลเทศน์ธรรมะ ข้าพเจ้าจะอธิษฐานจิตอยู่เสมอว่า ขอ
ให้ข้าพเจ้าจำธรรมคำสอนของหลวงพ่อกุศลไว้ในสมองให้ได้
เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นคนมีปัญญาน้อย เวลาข้าพเจ้ามีปัญหาก็
จะเอาสติคิดถึงคำหลวงพ่อกุศลมาแก้ปัญหา และนึกถึงบารมี
หลวงพ่อกุศลช่วยให้ลูกมีสติปัญญาแก้ไขปัญหา

ข้าพเจ้าอดทนอยู่ครบ ๕ วัน แต่จับอะไรก็ไม่ได้ มีแต่ฟุ้งซ่าน

หลังจากได้ปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรกแล้ว ข้าพเจ้าก็กลับเบอร์ลิน ปกติจะอยู่กับหลานสาวและดูแลลูกชายของหลานสาว ได้อาศัยบ้านหลานสาวเป็นที่พักพิงเวลาอยู่เบอร์ลิน และคิดว่าจะทำงานเก็บเงินอย่างเดียว พอได้เงินสักก้อนก็จะกลับมาอยู่เมืองไทยบ้านเกิดเมืองนอน เพราะเบื่อชีวิตคู่ที่ไม่สมหวัง ข้าพเจ้าได้เห็นคนไทยที่เบอร์ลินมีปัญหาครอบครัวมาก เพราะนิสัยประเพณีต่างกัน ขาดความอดทนซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะภาษาที่จะสื่อสารกันลำบากมากทีเดียว แต่ข้าพเจ้าก็หนีไม่พ้นที่จะต้องมีชีวิตคู่อีกครั้ง และครั้งนี้เป็นคนเยอรมนี ซึ่งเป็นจริงตามคำที่ว่า “เวียนวายตายเกิด ไม่รู้ก็ภพก็ชาติ วิญญาณจะนำไปเกิด ไกลแสนไกลก็ต้องมาเจอกัน ชดใช้หนี้กรรมที่ได้เคยทำร่วมกันไว้ เว้นแต่อาจจะต่างกันที่ร่างกายหรือสัญชาติ จะเกิดเป็นชาติไหนเท่านั้นเอง” และข้าพเจ้าก็ได้มาอยู่กับแฟนที่บ้านของแฟน โดยอยู่ด้วยกันเสมือนเป็นเพื่อน แฟนของข้าพเจ้ามีอาชีพส่วนตัวคือรับจ้างทาสีบ้านกับรับงานขนส่ง พ่อแฟนอายุ ๘๖ ปี ป่วยเป็นอัมพาตเดินเหินไม่ได้ แฟนจึงย้ายมาอยู่กับพ่อเพื่อดูแลพ่อ

ปกติชาวต่างประเทศที่ไม่ใช่ชาวเอเชีย จะพาพ่อแม่ที่เริ่มอายุมากขึ้นที่ไม่สบายไปอยู่โรงพยาบาลคนชรา เวลาป่วยก็จะพากันไปเยี่ยมอาทิตย์ละ ๑ ครั้ง แต่แฟนของ

ข้าพเจ้าไม่ยอมทำเช่นนั้น ซึ่งแฟนบอกว่า “พ่อของผมจะดูแลเอง ผมรักพ่อมาก” และแฟนจะเป็นคนที่อยู่ปรนนิบัติพ่อที่บ้านทุกวัน อุ้มพ่ออาบน้ำ เช็ดตัว ทำอาหารให้ทานทุกอย่าง ดูแลพ่อเอง โดยแฟนของข้าพเจ้าได้เอาใจใส่ดูแลคุณพ่ออย่างนี้ทุกวันมาเป็นเวลา ๕ ปี และพ่อของแฟนก็ได้เสียชีวิตลง ในเวลาที่พ่อของแฟนยังมีชีวิตอยู่นั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ทำงานนอกบ้าน ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านอย่างเดียว ทุกวันอาทิตย์ข้าพเจ้าจะไปทำบุญที่วัดไทยในกรุงเบอร์ลินเป็นประจำ ต่อมาเริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับแฟนโดยไม่มีสาเหตุอยู่ด้วยกันประมาณ ๖ เดือน แฟนก็ขโมยเสื้อผ้าของข้าพเจ้าไปไว้ที่บ้านหลานสาว และข้าพเจ้าก็กลับไปอยู่กับหลานได้ ๑ เดือน แฟนก็ไปรับข้าพเจ้ากลับมาอยู่ด้วยกันอีกเหมือนเดิม ต่อมาแฟนเริ่มมีผู้หญิงมาติดพันและกลับบ้านดึกๆเป็นประจำ เวลาข้าพเจ้าถามเขา เขาจะไม่โอ้อ้อ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้โต้ตอบอะไร ผิดหรือถูกข้าพเจ้าจะต้องนั่งอย่างเดียว มีครั้งหนึ่งแฟนไม่ยอมกลับบ้าน ข้าพเจ้าก็ได้สวดมนต์ปฏิบัติกรรมฐานอยู่ที่บ้านคนเดียว และเปิดเทปธรรมะของหลวงปู่ฝั้นอยู่บ่อยๆ และวันนั้นเหมือนหลวงปู่ท่านรู้ เพราะเทปก็มีหลายสิบม้วนข้าพเจ้าไม่หยิบ ไปหยิบเอาม้วนที่หลวงปู่ได้เทศน์ไว้ซึ่งตรงกับปัญหาที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่พอดี หลวงปู่ท่านได้เทศน์ว่า “คนชั่วออกนอกบ้านไม่ต้องตาม สวดมนต์อยู่บ้านแผ่เมตตาให้เขามีความสุข และสติบอกว่ากรรมเราทำไว้จะต้องรับ”

พ.ศ.๒๕๔๑-๒๕๔๒ ข้าพเจ้ามาเมืองไทยก็ไปกราบ หลวงพ่อ และปฏิบัติกรรมฐานทุกๆครั้งที่มาเมืองไทย หลวงพ่อจะพูดอยู่เสมอว่า “ไปให้ลา มาให้ไหว้” ก่อนข้าพเจ้าอยู่กับแฟนก็ได้ผ่านอุปสรรคมาหลายอย่าง เป็นเพราะบารมี หลวงพ่อช่วยชี้แนะให้ข้าพเจ้ามีความอดทนต่อผู้เป็นสมบัติของคนดี พอปี พ.ศ.๒๕๔๓ ข้าพเจ้ากับแฟนมีปัญหา แฟนบอกจะเลิก โดยได้ขณสัมภาระของข้าพเจ้าไปส่งให้ข้าพเจ้าที่วัดไทยในเบอร์ลิน เพราะแฟนเห็นข้าพเจ้าชอบทำบุญ เต็มร้อยถึงพระสงฆ์ที่อยู่ที่วัด ต้องออกมาช่วยขณสัมภาระของข้าพเจ้าไปเก็บรักษาให้ โดยมีคุณแม่ชิ่งเยาว์ คุณพี่เรณู เป็นผู้แบกหามไปไว้ในห้องเก็บรักษาของ ซึ่งข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง ชาวของข้าพเจ้าดังไปที่วัดเบอร์ลิน คนไทยเห็นหน้าข้าพเจ้าก็ถามข้าพเจ้าว่าทำบุญยังงี้ถึงให้แฟนขนของไปไว้ที่วัด วิบากกรรมของข้าพเจ้าเอง และนี่ก็อยู่ในใจว่าขอขอบพระคุณแฟนที่ทำให้ข้าพเจ้ามีความมานะอดทน ข้าพเจ้าไม่โกรธแฟน และมีแต่ความเมตตาสงสาร มารไม่มี บารมีไม่เกิด หลวงพ่อเทศน์ เพราะทำความดีต้องผ่านปัญหาอุปสรรค เอาความทุกข์กายทุกข์ใจและแบกรับสุดๆแล้วถึงจะเจอความสุขได้ ข้าพเจ้าไม่ได้ตอบกับใคร เงียบนิ่ง ข้าพเจ้าได้ฝากเก็บสิ่งของทั้งหมดไว้ที่วัด และคิดว่า คราวนี้ต้องเลิกแน่ๆ ข้าพเจ้าไม่มีลูกกับแฟนเป็นที่ยึดเหนี่ยวให้เป็นภาระ ข้าพเจ้าบินกลับเมืองไทยไปวัดอัมพวันหาหลวงพ่อบ้านเป็นที่พึ่งสุดท้ายของข้าพเจ้า

ก่อนปฏิบัติกรรมฐานหลวงพ่от่านลงมาเทศน์ธรรมะให้ฟัง ก่อน ข้าพเจ้าไปกราบนมัสการ หลวงพ่อเทศน์ธรรมะเรื่อง ของครอบครัว สามิ-ภรรยาที่มีปัญหา ให้กราบเท้าขอขมา ลาโทษ อย่าคิดว่าเราถูกเสมอ บางครั้งตัวเราก็มืด ต้องให้อภัยซึ่งกันและกัน และให้อดทน ข้าพเจ้าอยู่ปฏิบัติกรรมฐาน ได้ ๙ วัน ตอนเช้าก่อนกลับก็ไปกราบอธิษฐานจิตที่รูปปั้น หลวงพ่อบว่า ลูกจะไปกราบหลวงพ่อกี่กฤณี และมีคำถามที่จะขอลาหลวงพ่อ ในเวลา ๑๐ โมง หลวงพ่от่านลงมา ท่านก็มองหน้าข้าพเจ้า หลวงพ่от่านก็ให้พรเป็นสิริมงคล แก่ญาติโยมที่มาถวายสังฆทานและทำบุญ เสร็จแล้วก็ให้ทุกคนไปทานข้าว ข้าพเจ้าถามหลวงพ่อบว่า ลูกอยู่เบอร์ลิน มีปัญหาหนักเหลือเกิน จะแก้ปัญหได้อย่างไร หลวงพ่อพูดว่าให้ข้าพเจ้าสวดมนต์บทพาหุงมหากา ถึงเวลาแล้วบารมีก็เกิดเอง พอข้าพเจ้าได้ยืมหลวงพ่อบพูดบอก ในใจมีความปีติดีใจอย่างน่าอัศจรรย์ เหมือนกับความทุกข์หลุดออก มีกำลังใจเข้ามาแทน เพราะข้าพเจ้าไม่เคยสวดพาหุงกับอิติปิโสเลย สวดแต่พระคาถาชินบัญชร

ข้าพเจ้ายังอยู่เมืองไทยต่ออีก ๕ เดือน วางก็ไปเข้าปฏิบัติกรรมฐานเดือนละครั้ง มีอยู่ครั้งหนึ่ง หลังจากเลิกปฏิบัติกรรมฐานบวกกับหลวงพ่อบแม่ตตาช่วย เวลาเที่ยงคืนแฟนโทรศัพท์มาจากเยอรมนี ขณะนั้นที่เยอรมนีเป็นเวลา ๖ โมงเย็น ข้าพเจ้านึกถึงหลวงพ่อบในใจเพื่อขอ

อนุญาตรับโทรศัพท์ เพราะว่าจะทำอะไรอยู่ในวัด หลวงพ่อท่านจะรู้หมด แฟนโทรศัพท์มาบอกว่าได้ฝากเงินให้กลับเบอร์ลินแล้ว สตินึกได้ ข้าพเจ้าคิดถึงพ่อกับแม่ของข้าพเจ้า ตอนเป็นเด็กพ่อกับแม่ทะเลาะกันที่ไร แม่จะชนสัมภาระไปอยู่กับน้องสาวแม่บ่อยครั้ง เวลามีปัญหากับพ่อเป็นเดือน พ่อก็จะเอาดอกไม้ไปขอโทษแม่ แม่ถึงจะได้กลับบ้าน ข้าพเจ้าเป็นเด็กเห็นตอนนั้นก็คิดว่าถ้ามีชีวิตคู่แบบพ่อกับแม่ ทะเลาะเบาะแว้งกันก็จะไม่เอาคู่ชีวิตแบบนี้ เพราะไม่ชอบหลวงพ่อท่านเทศน์ไว้ว่า “ยิ่งเกลียดยิ่งเจอ ยิ่งไม่ชอบก็ยิ่งได้ในสิ่งที่ไม่ชอบนั้น” แต่ชีวิตคู่ของข้าพเจ้าก็ต่างจากชีวิตคู่ของพ่อกับแม่อยู่บ้าง เพราะพ่อชอบทานเหล้า แต่แฟนของข้าพเจ้าบุหรีไม่สูบเหล้าไม่ทาน และหลังจากนั้นข้าพเจ้าก็กลับมาเบอร์ลินอยู่กับแฟนเหมือนเดิม และไปรับเอาสัมภาระที่แฟนขนไปไว้ที่วัดไทยในเบอร์ลินกลับ โดยที่ข้าพเจ้าได้พาแฟนไปกราบไหว้หลวงพ่อพระประธาน และแฟนพูดตามข้าพเจ้าเป็นภาษาไทยว่า “ขอให้หลวงพ่อพระประธานอโหสิกรรม ขออโหสิกรรมต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ด้วย” แฟนก็พูดเป็นภาษาไทยว่า “อโหสิกรรม” ๓ ครั้ง โชคดีที่มีพระไทยที่วัดในเบอร์ลินเข้าใจในปัญหาของครอบครัว ท่านได้เมตตาดูแลสัมภาระของข้าพเจ้าที่ได้ฝากไว้ตั้งหลายเดือน และข้าพเจ้าก็ทำตามคำสอนของหลวงพ่อท่าน คือกลับไปก็กราบเท้าสามีทุกครั้ง เพื่อทำความดีจะได้ไม่มีอุปสรรค เวลาไปทำบุญวชนกขัมมะ

ปฏิบัติธรรมที่วัดไทยในเบอร์ลิน ในวันสำคัญของพระพุทธศาสนา และเริ่มต้นสวดพาหุง อิติปิโส ชีวิตก็ดีขึ้น

พ.ศ.๒๕๔๔ ข้าพเจ้าเกิดเป็นโรคภูมิแพ้ฝุ่นละออง ทำให้ระคายเคืองตา หูก็อักเสบ มีน้ำหนวก เป็นอยู่ ๓ เดือน ไปหาหมอมหาตรวจอีกทีที่เบอร์ลินก็ไม่หาย พอดีในช่วงฤดูหนาว ข้าพเจ้ากลับมาเมืองไทย และไปหาหมอตรวจหูอักเสบที่โรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพฯ หมอบอกว่าแก้วหูของข้าพเจ้าอักเสบทะลุ จะต้องผ่าตัด ข้าพเจ้าถามค่ารักษาพยาบาลประมาณเท่าไร หมอบอกว่า ๒ หมื่นบาท แต่ลดให้ ข้าพเจ้าก็บอกหมอว่า ขอกลับไปคิดดูก่อน ยังไม่ผ่าตัดตอนนี้ และเดินทางต่อไปยังวัดอัมพวัน ไปกราบนมัสการหลวงปู่ ตอนนั้นหลวงปู่เทศน์ว่ามีคนเป็นหูน้ำหนวกรักษาไม่หาย พอสวดพาหุงแล้วหายจากโรคหูน้ำหนวกอักเสบ ให้สวดพาหุงมากๆ ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่าหลวงปู่เทศน์บอก เวลาคนมีปัญญาหามาท่านจะเทศน์รวม ที่ข้าพเจ้าเคยสวดวันละครั้ง ก็เริ่มสวดทั้งเช้าทั้งเย็นและหลายๆรอบ สติคิดออก นึกได้ว่าตอนเป็นเด็กที่บ้านมีมดแดงไฟอยู่ใต้ถุนบ้าน เวลาเดินผ่านมดแดงไฟจะกัดขาแสบร้อน ในตอนนั้นข้าพเจ้าได้ต้มน้ำร้อนเดือดๆไปเทลงหลุมมดแดงไฟตายเรียบ ข้าพเจ้าเชื่อว่ากรรมกำลังตามสนองการกระทำของข้าพเจ้า และไม่มีข้อสงสัยใดๆ เป็นความจริงเรื่องกฎแห่งกรรม

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้สวดพาหุง ๑ อาทิตย์ หุ่น้ำหนัก ก็หยุดไหล และแห้งหายโดยไม่ต้องผ่าตัด อาณาภาพการสวด พาหุงฯต่างๆที่ช่วย และในเวลา ๒ สัปดาห์ต่อมาข้าพเจ้าก็ เกิดปวดท้องข้างซ้าย ไปหาหมอที่โรงพยาบาลพระมงกุฎ เอ็กเซอร์คิวต์ก็เห็นก้อนเนื้อ หมอบอกว่าเป็นเนื้องอกในมดลูก ต้องผ่าตัดออก แต่ข้าพเจ้าบอกหมอว่าไม่ผ่าตัดตอนนี้ จะกลับไปรักษาที่เบอร์ลิน เพราะข้าพเจ้ามีใบประกันสุขภาพ

ก่อนกลับเบอร์ลินข้าพเจ้าไปที่วัดอัมพวัน ได้ไป ปฏิบัติกรรมฐานอีก ๗ วัน และอธิษฐานขอबारมีหลวงพ่อ แผ่เมตตาช่วยให้อย่าได้ผ่าตัดเลย เพราะข้าพเจ้ามีโรคประจำ ตัวคือโรคหัวใจ และให้สัจจะว่าจะเดินจงกรม ๑ ชั่วโมงครึ่ง นั้งสมาธิ ๑ ชั่วโมงครึ่ง ช่วงที่อยู่วัด ๗ วัน เพราะที่ผ่าน มาได้เดินจงกรม ๓๐ นาที นั้งสมาธิ ๓๐ นาที และปฏิบัติ ได้ ๓ วัน ตามกำหนด เวลาารู้สึกปวดท้องข้างซ้ายที่รู้สึก เวทนาตัวเอง เป็นอะไรที่ทรมานมากๆ ข้าพเจ้าถึงกับร้องไห้ ด้วย พอวันที่ ๔ ก่อนเข้าปฏิบัติรอบบ่าย นั้งอธิษฐานจิต ที่หน้ารูปปั้นหลวงพ่อ บอกว่าลูกขอขมาอโหสิกรรมที่ลูกให้ สัจจะแล้วทำไม่ได้ ขอเปลี่ยนเดินจงกรมเวลา ๑ ชั่วโมง นั้ง สมาธิ ๑ ชั่วโมง พอเริ่มเดินจงกรมก็เกิดมีพลังเดินจงกรม ได้ ๑ ชั่วโมงครึ่ง เวลานั้นนั่งสมาธิก็ยังมีปวดที่ท้องน้อยข้าง ซ้ายเหมือนเดิม ยิ่งเจ็บทรมานมาก ประจวบกับเกิดอาการ ระคายคอ ไออยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าเกรงใจคนที่กำลังปฏิบัติ ธรรม แต่ละท่านเจียบสงบ มีแต่ข้าพเจ้าคนเดียวเกิดอาการ

ระคายคอ ไอเสียงดังมาก เกือบจะทนไม่ได้ จะลุกขึ้นเดิน ต่อ สติก็นึกถึงคำพูดหลวงพ่อบอกขึ้นมาว่า ปฏิบัติกรรมฐานไม่มีใครเคยตาย หลวงพ่อบอกมา ๔๕ ปีแล้ว ถ้าตายท่านจะจัดการศพให้พร้อมทั้งบังสุกุลพร้อม การทำความดีต้องฝืนใจ มีสติจะอดทนตายเป็นตาย ข้าพเจ้าคิดว่าตายอยู่กับหลวงพ่อนี้แหละ เพราะออกไปข้างนอกก็ตาย และกำหนดปวดหนอ ตายแล้วหนอ พอปวดมากๆ เข้าก็นึกถึงนาฬิกา เมื่อไหร่จะดังบอกเวลา ปวดหนักๆ เข้าก็เรียก หลวงพ่อช่วย ลูกด้วย ปรากฏว่าตอนที่นั่งสมาธิ เหมือนมีคนยืนอยู่ข้างหลัง มาช่วยเป่าไม่ให้เจ็บปวดมาก ตอนที่ข้าพเจ้าไอมีความรู้สึกว่ามีก้อนลอยหลุดขึ้นมาจากท้องผ่านลำคอออกมาทางปาก สติรู้ทันทีว่าหลวงพ่อดีเมตตามาช่วย นี่แหละคือกรรมที่เราเคยสั่งคนรับจ้างฆ่าควายดำที่มีท้องอ่อนให้เรารู้ว่ามันโหดร้ายทารุณแค่ไหน ทุกชีวิตรักตัวกลัวตาย เหมือนกับข้าพเจ้าตอนนี้รักชีวิตของตัวเองมากขึ้นทุกที พอนั่งสมาธิครบ ๑ ชั่วโมงครึ่ง ข้าพเจ้าก็ดีเมตตาให้กับสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้ฆ่า อย่าได้มีเวรผูกอาฆาตข้าพเจ้ากับครอบครัวเลย

จากนั้นข้าพเจ้าก็กลับมาเบอร์ลินไปให้หมอที่โรงพยาบาลตรวจ หมอก็บอกว่าเป็นเนื้องอก เพราะว่าฉายเอ็กซเรย์ดูเห็นเป็นก้อนเนื้อลูกกลมๆ เหมือนกับมีชีวิต วิ่งไปวิ่งมา เกาะตามผนังมดลูก จะต้องผ่าตัดออก แต่ข้าพเจ้าไม่มีลูก หมอที่เยอรมนีไม่ให้รีบร้อนผ่าตัดตอนนั้น ให้ดู

อาการอีก ๑ เดือน พร้อมกับให้ข้าพเจ้าทดลองกินยาเม็ดรักษาคุณ ข้าพเจ้าก็อธิษฐานจิตถึงหลวงพ่อบอกขอให้ยาที่กินถูกกับโรคที่ป่วยอยู่ ไม่นานข้าพเจ้าก็ดีขึ้น เพราะกินยารักษาถูกกับโรคที่เป็นอยู่ และไม่ต้องผ่าตัด ก้อนเนื้อที่มดลูกก็ยุบลง ไม่มีอาการเจ็บที่ท้องอีกเลย

พ.ศ.๒๕๔๕ ข้าพเจ้ามาเมืองไทยโดยพาแฟนมาด้วย และมาอยู่ที่เมืองไทย ๓ อาทิตย์ แฟนเกิดปัญหาเกี่ยวกับข้าพเจ้า ทั้งๆที่ข้าพเจ้าระวังการสื่อสารกันเป็นอย่างดี เพราะในบางครั้งก็ฟังถูกเป็นผิด แฟนบินกลับเยอรมนีก่อน และหลังจากแฟนกลับไปได้ ๑ อาทิตย์ หลานสาวก็โทรศัพท์มาบอกให้ข้าพเจ้ารู้ว่าแฟนของข้าพเจ้าโทรศัพท์พูดคุยกับหลานสาวของข้าพเจ้าว่าจะเลิกกันเด็ดขาด แต่ข้าพเจ้ายังอยู่เมืองไทยต่อ คิดว่าอะไรมันจะเกิดก็ขอให้มันเกิด โดยข้าพเจ้าได้ยึดมั่นคำสอนของหลวงพ่อบอกที่ท่านได้เทศน์ไว้ว่า “ขาดน้ำเราต้องสิ้นชีวิตเพราะแล้งน้ำ แต่ขาดสามีเราไม่ตาย คนเราเกิดมาไม่จากกันตอนมีชีวิต ก็ต้องจากกันตอนตาย” ต้องขอขอบคุณความลำบาก ถ้าไม่มีความลำบากก็ไม่เห็นธรรม

ข้าพเจ้าไปวัดอัมพวันปฏิบัติกรรมฐานอีก ๗ วัน พอวันจะเดินทางกลับก็ไปลาหลวงพ่อบอกคุยกับหลวงพ่อบอกว่าลูกจะกลับเยอรมนีแล้ว ขอบารมีหลวงพ่อบอกช่วยแม่เมตตาช่วยลูกด้วย หลวงพ่อบอกก็พยักหน้ารับรู้ความทุกข์ของข้าพเจ้า

เพราะว่าหลวงพ่อก็ไม่มีเสียงและอาพาธ ข้าพเจ้ากลับมา เบอร์ลินก็ไปพักอยู่กับหลานสาว และโทรศัพท์พูดคุยกับแฟน เขาปฏิเสธอย่างเดี๋ย่ว่า แยกทางกัน ไม่มีวันที่จะคืนดีกัน อีกแล้ว แฟนถามข้าพเจ้าว่า ทำไมคุณได้เข้ามาอยู่ในชีวิต ของผม ข้าพเจ้าก็ตอบเป็นภาษาเยอรมันว่า “Das Karma” คือ “กรรม” แฟนของข้าพเจ้าเจ็บไม่ได้ตอบ และหลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้เจอแฟนอีกเป็นเดือน ช่วงที่พักอยู่ บ้านกับหลานสาว ข้าพเจ้าก็สวดมนต์ปฏิบัติกรรมฐาน อยู่ทุกวัน วันอาทิตย์ก็ไปทำบุญที่วัด และอธิษฐานจิตถึง หลวงพ่อช่วยลูกด้วย อยู่ๆแฟนของข้าพเจ้าก็ติดต่อมา บอกว่าจะช่วยหาบ้านให้อยู่ เป็นบ้านที่เขาเช่าไว้ให้เพื่อนมาหา เวลาทำงานพิเศษ และก็มารับข้าพเจ้าไปบ้านพักที่จะให้ ข้าพเจ้าไปอยู่ และแฟนของข้าพเจ้าก็อยู่เป็นเพื่อนด้วย เพราะเป็นครั้งแรกที่ได้ย้ายเข้ามาอยู่บ้านใหม่ คืนแรก ข้าพเจ้าฝันเห็นหลวงพ่ोजริฐ แต่ยังไม่ทันที่จะยกมือไหว้ หลวงพ่อ ก็ตกใจตื่น ข้าพเจ้าเชื่อและศรัทธาหลวงพ่อบ้างๆ ขนาดอยู่ไกลถึงต่างประเทศ ข้าพเจ้าขอพึ่งบารมีความเมตตา กรุณาของหลวงพ่อก็ให้ช่วยอีกครั้ง ขอบุญบันดาลจิตใจให้ แฟนของข้าพเจ้ารัก เมตตาสงสารข้าพเจ้า คิดถึงความดี ที่ข้าพเจ้าไม่โกรธแฟนทุกครั้งที่มีปัญหาทะเลาะกัน มีแต่ความปรารถนาดีต่อแฟน

หลวงพ่อกำลังทำงานหนักมากแทบจะไม่มีเวลาพักผ่อน เพื่อช่วยเหลือให้ทุกคนพ้นจากกองทุกข์ที่แบกปัญหาไปให้หลวงพ่อก่อน ท่านชี้แนะทุกอย่างที่เป็นกรรมกรกระทำของข้าพเจ้าเอง โดยที่หลวงพ่อก่อนไม่รู้เรื่องด้วยเลย แต่ท่านก็เมตตาส่งสารชีวิตของข้าพเจ้า ให้ผ่านพ้นจากอุปสรรคปัญหาเหล่านั้นมาโดยแคล้วคลาดอย่างน่าอัศจรรย์จริงๆ

พ.ศ.๒๕๔๗ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมาเมืองไทยก็เจอกับอุปสรรคอีกครั้งหนึ่ง อยู่ดีๆก็เกิดไม่สบายเป็นไข้หวัดใหญ่ขึ้นมา เป็นอยู่ ๒ สัปดาห์ข้าพเจ้าก็หาย แพนของข้าพเจ้าก็เป็นต่อ กินอะไรก็อาเจียน ถ่ายท้อง กลางคืนก็นอนละเมอตัวร้อนจัด ไข้ขึ้นสูง หมอฉีดยาให้และบอกว่าเป็นเพราะเชื้อราซึ่งติดอยู่ในอาหารที่รับประทาน พอหมอกลับไปแพนก็มีอาการหนัก บอกให้ไปโรงพยาบาลก็ไม่ไป ต้องนอนชมุทรมานเป็นเวลา ๒ สัปดาห์ จากคนอ้วนก็ผอมลง สามวันดีสี่วันไข้

อีก ๓ สัปดาห์ข้าพเจ้าจะต้องกลับเมืองไทย แต่ถ้าแพนไม่หายป่วยข้าพเจ้าก็ไม่สามารถมาเมืองไทยได้ ตัวเครื่องบินก็ซื้อเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าได้แต่นั่งสวดมนต์ สติคิดขึ้นมาได้ว่าให้หลวงพ่อก่อนช่วยดีกว่า ข้าพเจ้าจึงโทรศัพท์จากเยอรมนีถึงท่านพระครูธเนศ ซึ่งท่านได้ช่วยเขียนชื่อของแพนข้าพเจ้าจัดส่งให้หลวงพ่อก่อนช่วยแผ่เมตตาให้หายจากการเจ็บไข้ในครั้งนี้ พอดกตอนเย็นแพนทานข้าวได้ ตก

เด็กข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่ว่าเหมือนมีอะไรลอยเบาอยู่ในห้องที่
แฟนกับข้าพเจ้านอนอยู่ ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่าหลวงพ่อดี
เมตตามาช่วยแฟน ตอนเช้าข้าพเจ้าตื่นก่อน แฟนตื่นเอา
เที่ยงวัน ลูกขึ้นเดินเหินเหมือนคนไม่เป็นอะไร กินอาหาร
ได้เยอะ ตื่นกามาแปเป็นปกติและหาย มีกำลังเหมือนเดิม
หน้าตาจากที่ซีดก็สดใส หายจากที่ป่วยอยู่นานถึง ๓ สัปดาห์
เพราะบารมีหลวงพ่อดีช่วยแท้ๆ ข้าพเจ้าจึงได้เดินทางมา
เมืองไทยอย่างที่มีหวังไว้

ข้าพเจ้ามาอยู่เบอร์ลินไม่เคยลืมบูชากราบไหว้ระลึก
ถึงพระคุณของสมเด็จพระปิยมหาราชเจ้าฯ พระบาทสมเด็จพระ
พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระ
บรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยาม
บรมราชกุมารี ที่พระองค์ท่านเสด็จเยี่ยมเบอร์ลิน ทรงปู
พื้นฐานมิตรไมตรีและสร้างคุณงามความดีตั้งแต่อดีตจนถึง
ปัจจุบัน ให้ข้าพเจ้าและชาวไทยทั้งหลายอยู่อย่างปลอดภัย
และแคล้วคลาด ด้วยพระบารมีขององค์พระมหากษัตริย์
ไทย พร้อมทั้งคณะพระธรรมทูตไทยที่อยู่เบอร์ลิน ประเทศ
เยอรมนี และขอกราบนมัสการแทบเท้าขอบพระคุณ (เจ้า
อวาส) ท่านพระมหาพะยอม สุทสุสนโน กับท่านพระมหา
บุญมา ปุณฺณานนโท หากวันที่มีปัญหานั้นไม่ได้ความเมตตา
ปราณีจากท่านทั้งสองรูป ข้าพเจ้าคงจะไม่มีวันชนะอุปสรรค
ผ่านความลำบากได้ ปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าอยู่กับแฟน ๘ ปี หาก
ไม่ได้บารมีของหลวงพ่อดีท่านเมตตาช่วย กับการปฏิบัติ

กรรมฐานแล้ว ชีวิตคู่ของข้าพเจ้าคงจะต้องเลิกราไปตั้งแต่อยู่ด้วยกันปีแรกแล้ว

เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๘ ข้าพเจ้าจะมาถึงประเทศไทยเพื่อมาปฏิบัติธรรม เวลาอยู่ที่เบอร์ลินข้าพเจ้าปฏิบัติกรรมฐานอยู่บ้านเป็นประจำ พอสวดมนต์เสร็จข้าพเจ้าก็เดินจงกรม พอเดินได้สักพักสติก็คิดถึงว่าทุกๆปีที่มากราบนมัสการหลวงพ่อบ้านเจ้าได้ขออนุญาตหลวงพ่อบ้านเจ้าหนังสือสวดมนต์ที่ญาติโยมพิมพ์มาถวายไว้แจกที่กุฏิกลับมาแจกให้คนที่รู้จักและไม่รู้จักที่เบอร์ลินให้ได้ไว้สวดมนต์ ข้าพเจ้าคิดว่าจะต้องพิมพ์หนังสือไปถวายหลวงพ่อบ้านบ้างและได้อ่านประวัติของคุณเสรี พิมพ์หนังสือแจกช่วยหลวงพ่อบ้านเพื่อสร้างบารมี และได้ความรู้ตรงนี้ด้วย ข้าพเจ้าก็อธิษฐานจิตว่าหลวงพ่อบ้านจะพิมพ์หนังสือ ลูกมีทุนอยู่ ๕๐ ยูโร ลูกขอพรบารมีหลวงพ่อบ้านช่วยลูกพิมพ์ถวายสัก ๒,๐๐๐ เล่ม และข้าพเจ้าจะสวดมนต์ทุกวัน และแม่เมตตาถึงเพื่อนๆ ญาติธรรมที่เคยร่วมสร้างบารมีให้มาช่วย เพราะทุกๆท่านรู้จักหลวงพ่อบ้านและสวดพาหุง อิติปิโส ปรากฏว่าข้าพเจ้าจัดพิมพ์หนังสือได้ ๑๑,๕๕๕ เล่ม จากที่คิดไว้แค่ ๒,๐๐๐ เล่ม ได้เพิ่มมาเป็น ๑๐ เท่าตัว ด้วยความศรัทธาอยากทำความดี หลวงพ่อบ้านเปิดทางให้ข้าพเจ้าเจอแต่กัลยาณมิตรที่มีเมตตา เอาปัจจัยมาร่วมทำหนังสือ พร้อมถวายปัจจัยหลวงพ่อบ้านด้วย

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณ คุณทิพา สรกุล
เจ้าหน้าที่สำนักพระราชวังสวนจิตรลดา ที่ได้ตามเสด็จสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๘ ได้เจอกับคุณทิพา สรกุล โดยบังเอิญ ซึ่งได้นำข้าพเจ้ากับน้องสาวเข้าไปกราบไหว้เคารพพระศพสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ ที่พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท คุณทิพาเป็นคนต้อนรับที่มีน้ำใจ ทั้งที่ไม่เคยรู้จักหรือเจอกันมาก่อน เหมือนบุญจัดสรรให้ข้าพเจ้าไม่ต้องรอคิวยาว

ก่อนกลับคุณทิพาพูดบอกข้าพเจ้าว่า “หนุ่ยอยู่ต่างประเทศช่วยบอกคนไทยให้ไหว้พระสวดมนต์ด้วยนะ เพราะว่าพ่อหลวงของเรา (พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว) ท่านจะปฏิบัติธรรมสวดมนต์อยู่ทุกวัน เราต้องเอาแบบอย่างท่านด้วย” คุณทิพากล่าว และทุกวันนี้ถ้าข้าพเจ้าเจอคนไทยที่มีปัญหาและพอพูดบอกเขาได้ ข้าพเจ้าจะแนะนำให้สวดมนต์ อิติปิโส พาหุง ของหลวงพ่อก่อน

หลวงพ่อก่อนท่านพูดว่า เราต้องเอาความลำบากสอนตัวเราเองให้ได้ก่อนแล้วค่อยบอกกล่าวกับคนอื่น เท่าที่เราจะแนะนำได้ และขอขอบพระคุณแม่ชีอาจารย์พันธ์ทิพย์ แม่ชีสมคิด คุณแม่ยุพิน และเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย ที่ให้ความรู้ความสะดวก ความเมตตาทุกๆครั้งที่มาปฏิบัติกรรมฐานในประเทศไทย

ในวาระครบ ๗๗ ปี ของพระเดชพระคุณหลวงปู่
ลูกขอบารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณพระ
ศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก โปรดคุ้มครอง
ปกป้องรักษาหลวงปู่ให้มีอายุยืนนาน เพื่ออยู่สืบทอด
พระศาสนา อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้แก่ลูกศิษย์ และสิ่งไหน
ที่ลูกผิดพลาดไป จะทางกายวาจาใจก็ตาม เจตนาหรือไม่
เจตนาก็ตาม ขอให้โอสถกรรมแก่ลูกด้วย ถ้าบุญกุศลที่
ลูกทำยังมีอยู่ก็ขอให้ลูกมีโอกาสได้เจริญก้าวหน้าในธรรมยิ่งๆ
ขึ้นไปด้วย

กรรมฐานแก้กรรม

จากรุวรรณ สุทธิอาจ

ท่ามกลางไม้ใหญ่ยืนต้น
นานาพรรณ มีฝูงนกเกาะกิ่งไม้
ส่งเสียงจ๊อกแจ๊กอยู่เชิงแซ่ ศาลา
รวมถึงอาคารต่างๆตั้งอยู่เป็นสัดส่วน
มีระเบียบเรียบร้อย ทางเดินปูนที่อยู่
รอบอาคารสะอาดมีร่องรอยการเก็บ
กวาดอยู่ตลอดเวลา ณ ที่นี้เป็นที่
ตั้งของ “ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน” หรือวัด “หลวงพ่อ
จรัญ” ที่พวกเราทุกคนรู้จักกันดีนั่นเอง

ข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรมครั้งแรกที่ศูนย์ปฏิบัติธรรม
สวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น เมื่อวันที่ ๑๑ กุมภาพันธ์
๒๕๔๔ เป็นเวลา ๕ วัน โดยมีพระครูสมุห์ธีรวัฒน์ จานุดโตโร
เป็นผู้สอนกรรมฐานให้สำหรับบุคคลที่เข้ากรรมฐานเป็นครั้ง
แรก โดยเริ่มจากทำวัตรเย็นและรับศีล สอนวิธีเดินจงกรม
และนั่งกรรมฐาน และการกำหนด ในตอนเช้าเมื่อทำวัตร
เช้าเสร็จก็เดินจงกรมและนั่งกรรมฐาน ข้าพเจ้านิมิตเห็น
พระพุทธรูปองค์ใหญ่ได้มาเปิดตาให้ข้าพเจ้า ต่อมาได้ยิน
เสียงนกร้อง และลมพัดกรรโชกแรงมากก็เกิดภาพซ้ำๆ

เหมือนที่วีที่หมดเวลาออกอากาศ แล้วตัวข้าพเจ้าก็หลุดเข้าไปอีกภพหนึ่ง เป็นสมัยดึกดำบรรพ์ เจียบและกว้างใหญ่มาก ข้าพเจ้าเกิดความกลัวมากที่จะรับรู้เหตุการณ์ต่างๆในอดีต ประกอบกับข้าพเจ้าพึ่งนั่งกรรมฐานเป็นครั้งแรกเกิดความกลัวไม่ทันได้กำหนดรู้หนอ จึงตั้งสติกลับมาที่ปัจจุบัน ตลอดระยะเวลา ๕ วันที่ปฏิบัติข้าพเจ้าพยายามทำตามที่อาจารย์สอนทุกอย่าง เมื่อกลับมาทำงานที่กรุงเทพฯงานก็รัดตัว และสภาพแวดล้อมต่างๆได้ทำให้ข้าพเจ้าไม่มีเวลาที่จะปฏิบัติต่อ

ชุดใช้กรรม

ปี ๒๕๔๕ เมื่อปลายเดือนมีนาคม ข้าพเจ้าได้เข้ารับการผ่าตัดเอาก้อนเนื้อที่โตผิดปกติออกจำนวน ๓ ก้อน โดยฉีดยาชาเนื่องจากก้อนเนื้อที่โตผิดปกติยังเล็กอยู่ ซึ่งผลการตรวจหมอบอกว่าเป็นซิสต์

ปี ๒๕๔๖ เมื่อปลายเดือนมีนาคม ข้าพเจ้าได้เข้ารับการผ่าตัดเอาก้อนเนื้อที่โตผิดปกติออกจำนวน ๔ ก้อนที่จุดเดิม โดยใช้การดมยาเนื่องจากก้อนเนื้อโตมาก การผ่าตัดเป็นปกติ ผลการตรวจหมอบอกว่าเป็นเนื้องอกชนิดไม่ร้ายแรง และหมอได้ตรวจดูอย่างละเอียด ว่ายังมีก้อนเนื้อเล็กๆที่โตผิดปกติอยู่อีก ประมาณ ๔-๕ ก้อนอยู่รอบๆ ไม่สามารถเอาออกได้ในตอนที่ผ่าตัด ต้องคอยดูแลตัวเองเมื่อก้อนเนื้อโตเมื่อไรค่อยมาผ่าตัดออก ข้าพเจ้าได้ถามหมอ

ว่ามีวิธีใดที่จะหายหรือมียาที่กินแล้วหายหรือเปล่า หมอบอกว่าไม่มี มีทางเดียวคือเมื่อก่อนเนื้อโตเมื่อไรผ่าตัดออก และคุณหมอให้ข้าพเจ้าคอยดูแลตัวเอง และหมั่นตรวจเช็คสุขภาพโดยสม่ำเสมอด้วย

คนเราเมื่อมีทุกข์เกิดขึ้น ก็หาทางดับทุกข์ให้ตัวเอง ตอนที่ไม่มีทุกข์ไม่เคยปฏิบัติกรรมฐานเลย มีแต่สวดมนต์บ้างตามโอกาส โดยข้าพเจ้าเริ่มต้นปฏิบัติกรรมฐานในเดือนมิถุนายน โดยต้องเริ่มต้นใหม่หมดเลย เมื่อปฏิบัติอยู่ประมาณหนึ่งเดือน ข้าพเจ้าก็ได้ทราบกรรมที่ต้องผ่าตัด

ใช้หนี้มดแดง ๒๕๔๖

เกิดนิมิตเห็นน้ำค่อยๆท่วมตัวข้าพเจ้าจนกระทั่งเลยหัวข้าพเจ้า รู้สึกอึดอัดหายใจไม่ออก แล้วมดแดงทั้งหลายก็มายืนจ้องหน้าข้าพเจ้า และหลวงพ่อก็มองข้าพเจ้าอยู่ที่ปลายที่นอน ให้ข้าพเจ้าอดทนและใช้หนี้กรรมที่เขามาทวง ข้าพเจ้าอดทนได้ประมาณ ๑๐ นาที อดทนไม่ไหวเลยออกจากกรรมฐาน เลยใช้หนี้เขาไม่หมด ภาพต่างๆที่ข้าพเจ้าได้ทำอยู่เป็นประจำตอนอยู่ ม.๑ - ม.๖ ไปเอาไข่มดแดงมาทำเป็นอาหาร โดยเอารังมดแดงจุ่มลงในน้ำแล้วสลัดๆ ไข่และมดแดงก็จะตายในน้ำ เมื่อคิดได้ข้าพเจ้าร้องไห้ น้ำตานองว่าไม่น่าไปพรากชีวิตเขาเลย ชีวิตใครใครก็รักของของใครใครก็หวง ไม่น่าไปทำเขาเลย ทุกๆครั้งที่ข้าพเจ้าสวดมนต์และปฏิบัติกรรมฐานจะแผ่เมตตาขอ

อโหสิกรรมต่อมดแดง ก่อนเนื้อที่โตผิดปกติจำนวน ๕ เม็ด ได้หายไป ๔ เม็ด โดยการปฏิบัติกรรมฐานในเดือนสิงหาคม ๒๕๔๗ ซึ่งข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติที่วัดอัมพวันเป็นครั้งที่ ๔ ส่วนอีก ๑ เม็ด และพังผืด เป็นกรรมอย่างอื่น ซึ่งข้าพเจ้าจะเล่าตอน ใช้หนี้ “แมงมัน” (ลูกของมดแดง) ในตอนท้ายอีกที

ใช้หนี้ปลา ๒๕๔๗

เมื่อปี ๒๕๔๕ ที่ข้าพเจ้าผ่าตัดปลายเดือนมีนาคม แผลที่หัวเข่าและข้อพับข้างซ้ายได้เกิดผื่น เป็นเม็ดใสๆ ทั้งคันทั้งแสบไปหาหมอก็กี่ไม่หาย เดี่ยวหายเดี่ยวเป็น เมื่อปลายเดือนสิงหาคม ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าเห็นนิมิตว่าได้ฆ่าปลาเป็นอาหารสำหรับครอบครัว มีปลาซ่อนอยู่ตัวหนึ่ง ตัวใหญ่มาก ข้าพเจ้าจะต้องทำเป็นอาหารกลางวัน ข้าพเจ้าได้หักคอปปลา และปลาซ่อนตัวนั้นโกรธมาก แล้วใช้ปากจับที่นิ้วก้อยของข้าพเจ้าด้วยสายตาพยาบาทอาฆาตแค้นที่ถูกข้าพเจ้าฆ่า ซึ่งเหตุการณ์ในครั้งนั้นข้าพเจ้าลืมไปหมดแล้ว ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมและแผ่เมตตา อย่างจงเวรจงกรรมกันอีกเลย ข้าพเจ้าจะทำกรรมฐานไปให้ แล้วที่เป็นอยู่ก็ค่อยๆหายและดีขึ้น

ใช้หนี้ลูกอี๊ด

ข้าพเจ้าเป็นคนแพ้อากาศ เมื่ออากาศเปลี่ยนไปก็จะเป็นหวัดง่าย เมื่อตอนปลายปี ๒๕๔๔ ข้าพเจ้าเป็นหวัด

ไอ และมีเสมหะมากโดยไม่ทราบสาเหตุ ทั้งที่ไม่เคยเป็นมาก่อน บางวันไอและมีเสมหะมาก เป็นอยู่ ๑๐ วัน ถึงจะหาย เมื่อตอนต้นเดือนตุลาคม ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าไม่สบายมากและไอมีเสมหะมาก ข้าพเจ้าได้นิมิตเห็นเมื่อตอนเด็กๆ ข้าพเจ้าได้ช่วยแม่หาลูกอ๊อด และเมื่อเสร็จก็จะพากันเอาใส่ข้างในออกแล้วเอาลูกอ๊อดไปทำเป็นอาหาร ภาวต่างๆ เหล่านั้นผุดขึ้นในความทรงจำ ซึ่งข้าพเจ้าลืมเหตุการณ์เหล่านั้นไปหมดแล้ว ข้าพเจ้าได้ขอโหรากรรมและแผ่นเมตตาคอุทิศ ส่วนบุญส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร ขออย่าได้จองเวรจองกรรมกันอีกเลย

ใช้หมัดแดง “แมงมัน”

ตามที่ข้าพเจ้าได้บอกไว้ว่าในปี ๒๕๔๖ ได้มีการผ่าตัดเนื้องอกและหมอบอกข้าพเจ้าว่ายังมีเม็ดเล็กๆ เหลืออยู่ ๕ เม็ด ๔ เม็ดนั้นได้หายไปปลายเดือนสิงหาคม ๒๕๔๗ ส่วนอีก ๑ เม็ดไม่ยอมหาย โตขึ้นทุกวัน และมีพังผืดขึ้นในบริเวณที่ใกล้เคียงกัน ทำอย่างไรก็ไม่หาย ในวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัด ก็ยังไม่ทราบว่าทำกรรมอะไรไว้ ตอนกลับไปบ้านได้นิมิตเห็นเหตุการณ์ในสมัยเด็กๆ ตอนข้าพเจ้าช่วยเพื่อนเก็บแมงมันตามพื้นดินในป่าอ้อยที่เขาตัดอ้อยไปหมดแล้ว ตามต่ออ้อยก็จะมีแมงมัน ภาพที่ข้าพเจ้าช่วยเพื่อนเก็บแมงมันไปตามไร่อ้อย แล้วเอลงไปแช่ในน้ำภาพแล้วภาพเล่า บางทีมดแดง

ก็กัดเอา ก็บีบดแดง บางทีก็เอามดแดงลงไปแช่น้ำด้วย ซึ่งเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าลืมไปหมดแล้ว ข้าพเจ้าได้พวกรชีวิตหลายชีวิต และขอยอมรับกรรมทุกอย่างโดยไม่ปฏิเสธทุกข้อหา ซึ่งสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับผลอยู่ในขณะนี้ยิ่งน้อยกว่าที่เขาได้รับต้องทนทุกข์ทรมานไม่รู้กี่ชีวิต และข้าพเจ้าได้ขออโหสิกรรม อย่าได้จองเวรจองกรรมกันอีกเลย ด้วยความเป็นเด็กข้าพเจ้าทำไปเพราะความคึกคะนองและรู้เท่าไม่ถึงการณ์

ปี ๒๕๔๗

ถึงเวลาแล้วที่ข้าพเจ้าจะต้องใช้หนี้กรรมที่ทำไว้กับมดแดง และถึงเวลาที่หมอนัดให้ไปตรวจ ปลายเดือนตุลาคม และข้าพเจ้าได้ผ่าตัดในวันออกพรรษา โดยหมอให้ข้าพเจ้าดมยาเหมือนปกติ เนื่องจากเซลล์นั้นเม็ดใหญ่มากและมีพังผืดใกล้ๆกันเป็นบริเวณใหญ่ การผ่าตัดดูเหมือนจะผ่านไปด้วยดีเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา ข้าพเจ้าฝันว่ามีไก่อจำนวนมากมายืนมองข้าพเจ้าที่เตียงผ่าตัด เมื่อข้าพเจ้าตื่นขึ้นมาก็พบกับเหตุการณ์ที่ไม่เคยคาดคิดว่าจะเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหายใจได้ ทำยังไงก็หายใจไม่ได้ เนื่องจากมีเสมหะเป็นจำนวนมากติดอยู่ที่คอข้าพเจ้า ทั้งมือและเท้าก็ถูกล็อคไว้ ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ข้าพเจ้าได้ตั้งจิตอธิษฐานต่อไก่อทั้งหลายว่า การที่ข้าพเจ้าทำไปนั้น เพื่อเป็นอาหารรับประทาน อย่าได้จองเวรจองกรรมต่อกันอีกเลย

ถ้ารอดไปได้ข้าพเจ้าจะทำกรรมฐานไปให้ และจะขอชดใช้กรรมต่างๆในเมืองมนุษย์ให้หมด โดยไม่ปฏิเสธทุกข้อหา จะละเว้นความชั่วและสร้างแต่ความดีให้ได้มีชีวิตอยู่ปฏิบัติธรรม ซึ่งตอนนั้นหมอกก็ช่วยกันดูตเสมอออกมาจนหมดและสามารถหายใจได้ และผลการตรวจก้อนเนื้อเป็นเนื้ออกชนิดไม่ร้ายแรง

จากผลกรรมที่ข้าพเจ้าได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตในชาติปัจจุบันทั้งหมด ข้าพเจ้าก็ได้ใช้หนี้กรรมและรับผลกรรมในชาตินี้ ไม่ต้องรอชาติหน้า ซึ่งกฎแห่งกรรมนั้นมีจริง เมื่อปฏิบัติจริงๆแล้วท่านจะทราบเหตุการณ์ในอดีต และเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต โดยสติจะเป็นตัวบอกเหตุการณ์ล่วงหน้า และคอยบอกวิธีแก้ปัญหาก็จะเกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งทำให้เราแก้ไขปัญหาต่างๆได้ สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าขอปฏิบัติตามหลักคำสอนของหลวงพ่อก็ได้ประสาวิชาความรู้ต่างๆให้แก่ลูกศิษย์

ด้วยความเมตตากรุณาที่หลวงพ่อมิให้ลูกศิษย์ทุกคน โดยที่ท่านไม่ได้เลือกตัวบุคคลเลย เป็นผู้มีแต่ให้และเมตตาต่อลูกมาโดยตลอด ขอให้ผลบุญที่หลวงพ่อเมตตาให้ลูกศิษย์ จงย้อนกลับไปให้หลวงพ่อ ได้อยู่เป็นร่วมโพธิ์แก้วของลูกศิษย์ให้นานเท่านั้นด้วยเถิด

รอดตายด้วยเมตตาจากหลวงปู่

รัตน์ รุ่งอรุณ

ผมชื่อรัตน์ รุ่งอรุณ เกิดวันพุธที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๑๗ ที่โรงพยาบาลพระมงกุฎ เป็นบุตรของนายราตรี รุ่งอรุณ กับ ร.ต.หญิงนิตน้อย รุ่งอรุณ คุณพ่อของผมเคยรับราชการทหารที่กรมขนส่งทหารบก ซึ่งตั้งอยู่ที่สะพานแดง บางซื่อ เป็น

ช่างซ่อมเครื่อง และเป็นหัวหน้าวงดนตรีรุ่งอรุณ ท่านถึงแก่กรรมปี ๒๕๓๒ รวมอายุได้ ๑๖ ปี ส่วนคุณแม่รับราชการทหารที่กรมสรรพาวุธทหารบก เป็นเจ้าหน้าที่ธุรการดูแลด้านที่พักอาศัยของกำลังพลในกรมสรรพาวุธ ท่านได้เป็นตัวอย่างที่ดีแก่ลูกหลาน คุณแม่มักจะไปวัดเพื่อสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็น ในช่วงเทศกาลเข้าพรรษาตลอดมา ท่านเป็นบุคคลที่มีจิตใจโอบอ้อมอารี มีเมตตากับเพื่อนมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย คุณแม่มีโรคประจำตัวหลายโรค ทั้งความดันโลหิตสูง เบาหวาน ไขมันในเลือดสูง และเส้นเลือดในสมองตีบ แต่ท่านก็ไม่เคยบ่น ทั้งยังเลี้ยงดูผมให้เข้าเรียน

ในโรงเรียนช่างอากาศอำรุง โรงเรียนโยธินบูรณะ และจบ
ปวช.ที่โรงเรียนช่างกล ขส.ทบ. สอนผมให้รู้จักบุญคุณ
ความกตัญญูต่เวท มีเมตตาต่อผู้อื่น ผมได้เข้ารับราชการ
ทหารในปี ๒๕๓๖ ในตำแหน่งช่างสรรพาวุธชั้น ๑ ที่กรม
สรรพาวุธทหารบก โดยมีหน้าที่ซ่อมเครื่องและผลิตกระสุน
ในชีวิตของผมมีเรื่องราวมากมายที่อาจจะเป็นอุทาหรณ์
สำหรับผู้ที่ได้อ่าน

ในชีวิตวัยเด็กช่วง ๗-๘ ขวบ ด้วยความเป็นเด็ก
ซุกซน ชอบไปวิ่งเล่นที่ริมบึง เห็นตึกแดงก็วิ่งไล่จับกัน
กับเพื่อนๆแล้วนำมาหักขา เพื่อที่จะไม่ให้มันบินหรือกระโดด
หนีไปไหนได้ แล้วก็ปล่อยมันไป ต่อมาก็เลี้ยงปลากัด แล้ว
ชอบเอาน้ำไปกวนน้ำรอบๆตัวมันเพื่อจะให้มันมีน้ำจืด จะได้
จับตัวมันเล่นได้ง่ายๆ เล่นอย่างนี้เป็นประจำ จนกระทั่ง
วันหนึ่งปลากัดตัวนั้นก็ตายไป พอโตขึ้นมาอายุได้ ๑๔ ปี
ได้เป็นนักฟุตบอลของโรงเรียน หลังซ้อมฟุตบอลในเวลา
เย็นเสร็จแล้วซึ่จักรยานเล่นกับเพื่อน ไปเจอสุนัขตัวใหญ่ตัว
หนึ่ง มันวิ่งกระโจนเข้ามา ผมกลัวว่ามันจะกัดเอาก็เลย
เตะมันไปที่ขาหลังอย่างแรง ปรากฏว่าทำให้มันขาหักและ
มันก็เดินหนีไป ต่อมาอีก ๒ อาทิตย์ก็มีคนบอกผมว่ามัน
ตายแล้ว ผมเสียใจมากกับการกระทำครั้งนั้น แต่ไม่รู้จะ
ทำอย่างไร ก็ได้แต่ขอโทษกรรมจากสุนัขตัวนั้น

เมื่อเวลาผ่านไปก็เริ่มพบกับเหตุการณ์ที่เป็นผลจาก
การที่เคยสร้างเวรกรรมไว้เหมือนกับจะวนกลับมาให้เห็นผล

บ้างแล้ว ปี ๒๕๓๗ ผมได้ซื้อรถมอเตอร์ไซค์มาขี่ ต่อมาไม่นานนักก็เริ่มเกิดอุบัติเหตุ ได้ชนกับรถยนต์บ้าง รถหกล้อบ้าง รถเมลล์บ้าง ทำให้ต้องเสียเงินซ่อมรถและเสียเงินรักษาตัวเอง ซึ่งเป็นผลให้ข้อเท้าพลิก เอ็นข้อเท้าบาดเจ็บ เป็นแผลถลอก นิ้วหักบ้าง และมาหนักสุดในวันที่ ๔ พ.ค.๒๕๓๙ รถได้ล้มและสิ้นไถลไกลประมาณ ๕๐ เมตร เป็นผลให้สะโพกข้างขวาหัก และเส้นเอ็นบริเวณสะโพกขาด เป็นแผลลึก และตามข้อมือข้อเข่าเป็นแผล ซึ่งเจ็บปวดทรมานมาก เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลบางโพ ๓ วัน และย้ายมาโรงพยาบาลพระมงกุฎ ในวันที่ ๗ พ.ค.๒๕๓๙ เพื่อใส่เหล็กตรึงสะโพก และใช้ลวดเย็บตรงที่เอ็นขาด ตอนนั้นคิดอย่างเดียวว่าอยากตาย เพราะคิดว่าเดินไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว นึกถึงผลกรรมที่เคยตะสุนัขตัวนั้น จึงทำให้คิดว่าเขามาเอาคืนแล้ว แต่ยังยังคิดว่าถ้าผมตายไปแม่ของผมจะอยู่อย่างไร จึงสู้ความเจ็บปวดนั้น พอตกกลางคืนวันที่ ๘ พ.ค.๒๕๓๙ ประมาณตี ๔ ผมรู้สึกเหมือนกำลังครึ่งหลับครึ่งตื่น เห็นมีชายร่างใหญ่ผิวดำ ผมหยิก ตาโต มีนัยน์ตาสีแดง นุ่งโจงกระเบนไม่ใส่เสื้อ ถือกระบองยาว มายืนมองผมอยู่ปลายเตียง ผมก็บอกว่า “ช่วยด้วยๆ ผมเจ็บเหลือเกิน ช่วยผมด้วย” พอตกใจตื่นก็ไม่เห็นอะไร

จึงเล่าเรื่องนี้ให้คุณแม่ฟัง คุณแม่บอกให้ไปกราบท่านท้าวหิรัญพนาสูรที่โรงพยาบาลพระมงกุฎนั่นเอง ตอนนั้นผมก็ได้อธิษฐานว่าจะบวช ๑ พรรษา และไม่ทานเนื้อ

ไว้ตลอดชีวิต เพื่ออุทิศให้คุณพ่อ คุณแม่ ผู้มีพระคุณทุกท่าน และเจ้ากรรมนายเวร จนกระทั่งกลับมาเดินได้อีกครั้ง และบรรพชาเป็นพระภิกษุในเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๐ พอครบ ๑ พรรษาตามที่ตั้งใจไว้ก็กลับมารับราชการต่อ และได้มีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่กรมสรรพากรได้ชวนมาปฏิบัติกรรมฐานของกองทัพบก ในปี ๒๕๔๑ ผลัดที่ ๒ ที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี จึงได้เข้ามารับพระกรรมฐานจากพระธรรมสิงหบุราจารย์ ซึ่งตอนนั้นมีคุณแม่ยุพินและคุณพ่อวิงช่วยสอน และดูแลให้คำแนะนำ ผมก็ได้ตั้งใจปฏิบัติอย่างเคร่งครัด

พอถึงวันที่ ๔ ของการปฏิบัติ ปรากฏว่าการนั่งและการเดินในช่วงนั้นทรมาณมาก ปวดร่างกายไปทั้งตัว เหมือนจะโดนแยกร่างกายออกจากกันให้ได้ โดยตอนเดินก็ปวดเหล็กที่สะโพกมาก และหัวไหล่ก็ปวดร้าวสุดจะทน แต่คิดว่าต้องทนให้ได้ พอครบ ๑ ชั่วโมงก็หมดเวลาเดิน คุณแม่ยุพินบอกให้นั่งต่อไป และพอนั่งได้ก็รู้สึกว่าการปวดตามส่วนต่างๆน้อยลง แต่พอเวลาผ่านไปถึงประมาณนาที่ที่ ๔๐ ของการนั่ง ปรากฏว่าร่างกายท่อนล่างตั้งแต่เอวลงไปถึงขารู้สึกเจ็บปวดมากจนต้องกอดพื้น แต่ในตอนนั้นตัดสินใจว่าจะไม่ขยับตัวแน่นอน ถ้าจะตายก็ให้ตายตรงนั้น คิดอย่างเดียวว่าเมรุก็อยู่ใกล้ๆไม่ต้องไปไกลนัก จึงตัดใจจากความเจ็บปวด แล้วได้ภาวนายุบหนอ พองหนอ และเวลาผ่านไปถึงนาที่ที่ ๕๐ ของการนั่ง ผมได้เห็นสุนัขตัวใหญ่ตัวหนึ่งมาปรากฏอยู่ตรงหน้า เหมือนมายืนดูเราปฏิบัติ

ตอนนั้นนึกขึ้นมาได้คล้ายคล้ายคลึงคลาว่าเป็นสุนัขตัวนั้นที่
ผมเคยเตะจนขามันหัก ผมจึงตั้งใจและขออุทิศบุญที่ผมได้
สั่งสมมา และบุญที่จะเกิดจากการปฏิบัติกรรมฐานครั้งนี้ จง
สำเร็จแก่สุนัขตัวนั้นด้วย และขอโอโหสิกรรมที่ได้เคยล่วงเกิน
กันไว้ อีกไม่ถึงอึดใจทุกอย่างก็สว่างนวลตาไปหมด และ
ภาพสุนัขตัวนั้นก็ได้หายไป รู้สึกอึ้งใจและคิดว่าดินะที่เรา
กล่าวอดทนายอมตายถวายตัวกับพระกรรมฐานจริงๆ สักครู่
ก็หมดเวลานั่ง รู้สึกหมดเรี่ยวแรง

และหลังจากนั้นก็ถึงวันเดินทางกลับกรุงเทพฯ ผม
คิดในใจว่าตราบเท่าที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ ขอปฏิญาณ
ว่าจะปฏิบัติในพรพรร่วมกับกองทัพภทที่วัดอัมพวันตลอด
ชีวิต พอกลับมาทำงานได้ไม่ถึงเดือน วันที่ ๒๑ ต.ค. ๒๕๔๑
เกิดเรื่องกับผมอีกครั้ง ผมได้รับคำสั่งให้ทำกิจกรรม ๕ ส.
ขณะกำลังจัดเก็บสายไฟที่ไม่เป็นระเบียบที่ได้โต๊ะขนาดใหญ่
ตัวหนึ่ง โดยใช้เทปกาวพันสายไฟ พอทำถึงตำแหน่งที่
สายไฟรั่วอยู่ กระแสไฟ ๔๔๐ โวลต์ ได้ไหลเข้าสู่นิ้วชี้ข้าง
ขวา ทำให้ชาไปทั้งตัว หูอื้อ หายใจไม่ออก ลึนแข็ง ตอน
นั้นรู้แล้วว่าถูกไฟดูด มีอาการเจ็บปวดทรมานมาก แต่
นึกรวบรวมสติและคิดว่าถ้าเราไม่รอดหรือต้องตาย คุณแม่
ของผมจะอยู่อย่างไร จึงนึกถึงพ่อปุ่กรมช่างแสงและ
หลวงพ่ोजรัญให้ช่วยผมด้วย

เกิดสิ่งมหัศจรรย์ขึ้น ผมร้องออกมาดังมากกว่า “ช่วย
ด้วยๆ” เสร็จแล้วผมนึกถึงอารมณ์กรรมฐานที่ได้นั่งตอน

๑ ชั่วโมงนั้น มาอยู่ในอารมณ์ ปรากฏว่าช่วยได้ ทุกอย่างสว่างหมดเลย เห็นแต่โยบางๆลอยอยู่เท่านั้น ตอนนั้นผมไปไหนไม่รู้ ไม่เห็นทาง เห็นแต่แสงระยิบระยับ สักครู่ผมรู้สึกเหมือนโดนตึงอย่างแรงและได้ไ้อออกมา ๒-๓ ครั้ง ผมค่อยๆลืมตา เห็นคนมุงผมเต็มเลย แล้วก็ได้ยินเสียงคนพูดว่า “ไม่ตายแล้ว ฟันแล้ว” ผมถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลพระมงกุฎอีกครั้ง รักษาตัวอยู่ครึ่งวันก็ได้กลับมาเจอกับคุณแม่ แม่ก็ดีใจว่าลูกยังมีชีวิตอยู่

พอปี ๒๕๔๒ ผมได้เข้าปฏิบัติร่วมกับกองทัพบกอีกเป็นครั้งที่ ๒ ในผลัดที่ ๑ และได้เล่าเรื่องราวให้คุณแม่ยุพินฟัง คุณแม่ยุพินบอกว่า “ลูกเอ๋ย ถ้าลูกไม่มาตั้งแต่ปีที่แล้ว ลูกอาจจะเป็นขี้เถ้าไปแล้ว” ซึ่งการมาปฏิบัติกรรมฐานเหมือนการมาฝึกกายฝึกจิต ให้กลับไปต่อสู้กับเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งถ้าเจ้ากรรมนายเวรมาเอาคืนแล้ว เราจะทำอะไรก็ไม่ได้ ขอผ่อนผันก็ไม่ได้ คิดว่าตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปจะปฏิบัติให้ดีเสมอ

ขอน้อมถวายบุญกุศลทั้งหมดแด่หลวงพ่ोजรัญ และขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยได้โปรดปกปักรักษาหลวงพ่ोजรัญ ให้มีสุขภาพแข็งแรง ปราศจากโรคภัย แคล้วคลาดจากภัยอันตรายทั้งปวง อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของประชาชนชาวไทยตราบนานเท่านานเทอญ

กรรมฐานช่วยให้เราได้ใช้กรรม

น้ำผึ้ง อ่อนเจริญ

ดิฉันไปวัดอัมพวัน ครั้งแรกเมื่อประมาณเดือนเมษายน ปี พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้กราบหลวงพ่ोजรัญเป็นครั้งแรก และได้ลงทะเบียนปฏิบัติอยู่ ๗ วัน ตอนนั้นแม่ชีชูง้อสอน วันแรกของการปฏิบัติตื่น ๓.๐๐ น. และเริ่มปฏิบัติ ๔.๐๐ น. รู้สึกทรมานเพราะต้องเดินเอามือไขว้หลัง ขว้างอย่างหนอ-ซ้ายอย่างหนอ มีอาการปวดมาก และกำหนดไม่ค่อยถูก บางครั้งก็เดินเซ แต่ก็ตั้งใจที่จะปฏิบัติต่อไป วันที่สี่ของการปฏิบัติอาการดีขึ้น ตอนนั้นนึกถึงหลวงพ่ोजรัญตลอดเวลาให้หลวงพ่อช่วยด้วย พอวันพระได้ไปกราบหลวงพ่อ หลวงพ่อเทศน์ว่า “เสียงคนร้องให้ช่วยด้วย ทำไมไม่ช่วยตัวเองก่อน” ดิฉันคิดว่าหลวงพ่อรู้ได้อย่างไร แต่ก็รู้สึกดีใจมากที่ได้ฟังหลวงพ่อเทศน์

เกี่ยวกับตัวดิฉันเอง แล้วหลวงพ่อก็เทศน์ต่อว่า “คนเราเกิดมาเพื่อใช้กรรม และสร้างบุญบารมีให้กับตัวเอง” การปฏิบัติครั้งแรกก็ผ่านไปได้ทั้ง ๗ วัน ตั้งแต่วันนั้นมาดิฉันก็ปฏิบัติธรรมมาตลอด

ขอเล่าเรื่องที่ต้องใช้กรรม พอเริ่มปฏิบัติจะมีอาการปวดท้องข้างซ้ายมาก ซึ่งโรคนี้เป็นกรรมที่ติดตัวมาตั้งแต่เด็กๆแล้ว เท่าที่จำได้ ๑ ปีจะต้องเข้าโรงพยาบาลอย่างน้อย ๒-๓ ครั้ง ปวดท้องจนทนไม่ไหว ไปให้หมอตรวจ หมอฉายเอ็กซเรย์ ฉายอัลตราซาวด์ แต่ไม่พบอะไร หมอให้น้ำเกลือ ให้ทานยาแล้วก็กลับมาพักผ่อนที่บ้าน อาการนี้เป็นอยู่กว่า ๑๐ ปี ซึ่งทรมานมาก พอมาปฏิบัติก็เริ่มฝึกจิตแล้วแผ่เมตตา หลวงพ่อเทศน์สอนให้ตั้งใจปฏิบัติแล้วจะเห็นผล ให้กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำความเพียรมาก ดิฉันถือคติที่หลวงพ่อดีเทศน์สอนมาตลอด พอเริ่มปฏิบัติอีกก็ปวดท้องอีกจนทนไม่ไหว มีเหงื่อออก นั่งกำหนด พองหนอ-ยุบหนอ แต่ก็นึกถึงคติหลวงพ่อ ตายเป็นตาย ตายเพราะกรรมฐานให้รู้ไป ตอนนั้นหน้าซีดมาก แม่ชี้ซุง้อถามว่าไหวไหม ถ้าไม่ไหวก็ไปนอนพักในห้องก่อนได้ แต่ดิฉันขออยู่ต่อจนกว่าจะหมดเวลา แล้วก็แผ่เมตตา รู้สึกว่าอาการเริ่มดีขึ้น พอครบ ๗ วัน ก็ไปโรงพยาบาลไปตรวจอีกรอบหนึ่งว่าเป็นโรคอะไรกันแน่ หมอบอกว่าไม่มีอะไร พอกลับมาบ้านก็เข้าห้องพระแล้วก็สวดมนต์ปฏิบัติและอธิษฐานจิตถึงครูบาอาจารย์ เจ้ากรรมนายเวร พระเดช

พระคุณหลวงพ่อช่วยลูกด้วย กรรมที่ลูกเคยก่อที่ลูกไม่รู้ ลูกขอโอสถกรรมและยกโทษให้ลูกด้วย ต่อมาก็ไปปฏิบัติอีก อาการเริ่มดีขึ้นและอาการปวดก็หายไปอย่างปาฏิหาริย์

ตอนอายุประมาณ ๑๒-๑๓ ปี ดิฉันชอบตกปลามาก เพราะหน้าบ้านเป็นคลอง หลังบ้านถัดออกไปจะเป็นทุ่งนา ดิฉันชอบไปตกปลากับเพื่อนๆ ทำมุ้ง ยกกยอ ยกลูกกุ้ง เพื่อเป็นเหยื่อตกปลา การตกปลาบางครั้งเบ็ดเกี่ยวตาปลา ตาปลาก็มีเลือดออก ถลนออกมา ตอนนั้นก็รู้สึกอะไร เพราะยังไม่รู้ว่าบาปกรรมคืออะไร ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๕ กรรมเริ่มตามทัน ดิฉันรู้สึกว่ตาของดิฉันเริ่มพร่ามัวมองไม่ค่อยชัดเจน ประมาณเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ ดิฉันขัดห้องน้ำที่บ้าน บังเอิญน้ำยาขัดห้องน้ำเข้าลูกตา รู้สึกปวดและคันมาก ไม่ได้ไปหาหมอ นึกว่าพักเดี๋ยวก็หาย ตาเริ่มแดงบวมและมองไม่ค่อยเห็น ทรมานมาก กินยาแก้อักเสบแล้วก็ไม่หาย แต่ก็ไม่ได้ทิ้งการสวดมนต์ไหว้พระ เป็นอยู่ประมาณ ๕-๖ วัน อาการเริ่มดีขึ้น ซึ่งท่านผู้ที่กำลังอ่านอาจจะคิดว่าเป็นเรื่องบังเอิญ แต่อาการทางตาจะเกิดขึ้นอยู่เสมอๆ ตอนที่ดิฉันจะขอโอสถกรรมแก่เจ้ากรรมนายเวร เจ้าบุญนายคุณ และปลาที่เราได้เคยทำร้ายเขาไว้ ขอให้เขาโอสถกรรมให้เรา แล้วตอนแม่เมตตาได้อธิษฐานจิตขอให้ปลาทั้งหลายได้รับผลบุญที่ดิฉันได้ปฏิบัติมาโดยตลอด หลังจากนั้นมาตาของดิฉันได้หายเป็นปกติ และก็ไม่เกิดขึ้นอีกเลยจนถึงปัจจุบันนี้

ลูกขอกราบขอบน้อมพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ
จิตตมโฆ ขอให้หลวงพ่อกีสุขภาพแข็งแรง อยู่เป็นร่มโพธิ์
ร่มไทร อายุยืนนาน และเผยแผ่ธรรมะให้แก่ ภิกษุ สามเณร
อุบาสก อุบาสิกา และประชาชนทั่วไป ให้ได้ปฏิบัติธรรม
สร้างควมดี เพื่อให้เป็นคนดี ทั่วหน้า เทอญ

ผลกรรมที่ได้กระทำไว้

สมจิตต์ แซ่ซิ่น

ดิฉันนางสมจิตต์ แซ่ซิ่น ปัจจุบันอายุ ๔๗ ปี เป็นคนกรุงเทพฯ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้มีโอกาสเข้ามาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน แต่ก่อนตัวดิฉันเองเป็นคนใจร้อน พุดจากระด้าง เคยมีคนพูดว่าดิฉันเป็นคนพุดจามะนาวไม่มีน้ำ อบายมุขทุกอย่างดิฉันเป็นหมด

หลังจากที่ได้ปฏิบัติธรรมกรรมฐาน ทำให้ชีวิตของดิฉันเปลี่ยนไป ที่เห็นได้อันดับแรกคือ ดิฉันมีความอดทนขึ้น การพุดจาก็ดีกว่าเดิม อบายมุขทุกอย่างดิฉันเลิก

กรรมฐานทำให้ดิฉันรู้กฎแห่งกรรมจากการกระทำทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าจะในด้านบวกหรือด้านลบ

ดิฉันเคยคิดว่าเกิดมาทำไมหนอ มีแต่ความทุกข์ ความยุ่งยาก วุ่นวายในโลกมนุษย์ คำตอบที่ดิฉันได้รับจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็คือ เกิดมาเพื่อชดใช้กรรมเก่าอย่างสร้างกรรมใหม่ ชั่วเจ็ดที ดีเจ็ดหน ยากเจ็ดที มีเจ็ดหน

เป็นคำตอบที่ทำให้ดิฉันน้ำตาาร่วงหล่นทันที ดิฉันได้แต่
ก้มหน้าร้องไห้ ไม่กล้าเงยหน้าขึ้นมามองใคร นั่งเช็ดน้ำตา
ด้วยผ้าสะไบ

มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ได้จากการปฏิบัติธรรม อย่าง
เช่น มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะที่ดิฉันเดินจงกรมอยู่เกิดเวทนาปวด
ที่ไหล่ทั้ง ๒ ข้างมาก เหงื่อตกไหลเป็นทางจนเสื้อเปียก ทั้งๆ
ที่พัดลมก็เปิดพัดอยู่บนศีรษะ ดิฉันก็ฉุกคิดขึ้นมาได้ว่าช่วง
เทศกาลวันตรุษจีน คุณแม่สามีและตัวดิฉันจะไปซื้อไก่แถว
ฝั่งธน ซึ่งจะต้องข้ามเรือไปซื้อเพื่อที่จะมาไหว้เจ้า ซื้อเสร็จ
ตัวดิฉันเองเป็นคนหิ้วปีกไก่ตัวนั้นข้ามเรือ และจะต้องเดิน
อีกเป็นระยะทางเกือบ ๒-๓ ป้ายรถเมล์ กว่าจะถึงบ้าน
ผลปรากฏว่าไก่ตัวที่ดิฉันหิ้วปีกมานั้น พอจ้างเขามาและ
ต้มเสร็จเพื่อที่จะนำมาไหว้เจ้า ปีกไก่ทั้งสองข้างเขียวช้ำไป
หมด

ทำให้ดิฉันคิดขึ้นมาได้ว่า การที่ดิฉันหิ้วปีกมันทั้ง
สองข้างแบบนี้ มันคงเจ็บปวดเหมือนอย่างที่ดิฉันเจ็บปวด
อยู่ขณะนี้ หมดชั่วโมงปฏิบัติดิฉันได้ขอโอสถกรรมและแผ่
เมตตาให้กับไก่ตัวนั้น

เมื่อกลางปี พ.ศ.๒๕๓๘ ดิฉันได้มีโอกาสขอ
โอสถกรรมกับพี่ชายคนที่สองของสามี ก่อนที่เขาจะเสียชีวิต
ลงที่กรุงเทพฯ ด้วยโรคหัวใจวาย

ก่อนหน้านี้นี่เมื่อปี พ.ศ.๒๕๒๖ ครอบครัวของดิฉัน
ได้ไปเปิดกิจการค้าขายที่อำเภอเด่นชัย จ.แพร่ โดยการ

ชักชวนของพี่ชายคนที่สองของสามี ถ้าจะเรียกตามธรรมเนียมของคนจีนก็ต้องเรียกว่าหียี่แปะ

หียี่แปะเป็นคนใจบุญ โอบอ้อมอารี ชอบช่วยเหลือคนเสมอ โดยเฉพาะสามีของดิฉัน จะคอยชี้แนะทุกอย่าง ดิฉันจะเล่าให้หียี่แปะฟังเสมอ เรื่องที่ดิฉันมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ดิฉันจะเล่าถึงความเมตตาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกับหียี่แปะฟัง

ดิฉันไม่เคยลืมเหตุการณ์วันนั้น ก่อนเข้าพรรษาเดือนกรกฎาคม พ.ศ.๒๕๓๘ ดิฉันตั้งใจจะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อที่จะไปวัดอัมพวัน เข้าปฏิบัติธรรมกรรมฐาน ก่อนเดินทางดิฉันได้ไปหาหียี่แปะที่ตลาด เพราะหียี่แปะขายของชำอยู่ที่ตลาด ดิฉันไปที่ร้านเห็นหียี่แปะนอนเล่นพักผ่อนอยู่ ดิฉันเดินเข้าไปเรียก หียี่แปะก็ลุกขึ้นมา นั่งดิฉันได้บอกหียี่แปะว่าจะมาลา หียี่แปะก็ถามว่าจะไปไหน ดิฉันบอกว่าจะไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ดิฉันพนมมือแล้วพูดกับหียี่แปะว่า หากดิฉันได้เคยล่วงเกินหียี่แปะ ด้วยการกระทำที่ดี ด้วยวาจากที่ดี ด้วยใจที่ดี ทั้งต่อหน้าและลับหลัง เจตนาที่ดี ไม่เจตนาที่ดี ก็ขอให้หียี่แปะอย่าถือโทษและอโหสิกรรมให้กับดิฉันด้วย

หลังจากนั้นดิฉันก็เดินทางเข้ากรุงเทพฯ ไปหาคุณพ่อคุณแม่ของดิฉัน ดิฉันได้นำพวงมาลัยไปกราบท่านทั้งสองก่อนจะเดินทางไปปฏิบัติธรรม ดิฉันนึกไม่ถึงเลยว่า การที่ดิฉันไปขออโหสิกรรมกับหียี่แปะ เป็นการที่ได้เห็นหน้า

หยี่แปะเป็นครั้งสุดท้าย

ช่วงที่ดิฉันออกจากกรรมฐานเดินทางกลับเด่นชัย เป็นจังหวัดที่หยี่แปะลงกรุงเทพฯ เพื่อที่จะไปหาหมอ แต่การไปหาหมอครั้งนี้หยี่แปะได้จบชีวิตลงที่กรุงเทพฯ

ที่ดิฉันเล่ามาทั้งหมดนี้ก็เพราะว่าดิฉันไปปฏิบัติธรรมอยู่หลายครั้ง ไม่เคยนึกหรือคิดที่จะไปขอโอสถิกรรมกับหยี่แปะเลย แต่มาครั้งนี้ทำไมดิฉันอยากจะไปขอโอสถิกรรมกับหยี่แปะ ทำให้ดิฉันเข้าใจได้ถึง “สติ” ตัวเดียวเท่านั้นที่ชี้แนะให้กระทำเช่นนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันได้จากการปฏิบัติธรรมกรรมฐาน

เมื่ออยู่บ่อยครั้งที่ดิฉันกลับถึงบ้านปฏิบัติไม่ต่อเนื่อง ทำบ้างไม่ทำบ้าง พอไปถึงวัดอัมพวัน กราบนมัสการพระเดชพระคุณหลวงพ่อดิฉันจะโดนดุทันทีว่า ทำอะไรให้จริงจังหน่อยได้ไหม ชอบเอากรรมฐานไปทิ้ง ดิฉันได้แต่ก้มหน้ารับฟัง และยอมรับผิด รู้สึกละเอียดใจตัวเองเป็นที่สุด

ยังมีอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่ดิฉันได้จากการปฏิบัติธรรมกรรมฐาน เป็นความโชคดีของดิฉันที่ได้รู้จักกับลุงวิทยา(ไม่ทราบนามสกุล) เป็นลูกค้ำมาซื้อของที่ร้านดิฉันได้นำหนังสือกฎแห่งกรรมเล่มที่ ๗ มาให้ดิฉันยืมอ่าน จนได้มาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็มีความเมตตาต่อบัณฑิตฉันอย่างล้นเหลือหาที่เปรียบมิได้ หากดิฉันไม่ได้มาพบพระเดชพระคุณหลวงพ่อก็ชีวิตของดิฉันคงไม่ได้อยู่ถึงทุกวันนี้

ลูกขอน้อมจิตกราบแทบเท้าพระเดชพระคุณ
หลวงปู่เจ้าคณะ คำสั่งสอนคำชี้แนะของพระเดชพระคุณ
หลวงปู่ ลูกจะจำใส่ใจและจะพยายามตั้งใจปฏิบัติ

ลูกขอให้พระเดชพระคุณหลวงปู่ มีสุขภาพ
พลานามัยแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ อยู่เป็นร่มโพธิ์
ร่มไทรของลูกทุกคนตลอดไป

กรรมในอดีต

สุภาพ พระชนีย์

ดิฉันได้มีโอกาส
มาเจริญพระกรรมฐาน ปี
๒๕๔๑ เริ่มต้นตั้งแต่จะมา
เดือนละ ๑ ครั้งเพื่อปฏิบัติ
พระกรรมฐาน ดิฉันมี
กรรมในอดีตมาก เมื่อยัง
เป็นเด็ก บ้านดิฉันอยู่
เพชรบุรี เตี่ยและแม่ของ
ดิฉันค้าขายข้าวสารและ
รำข้าวที่ให้หมูเปิดกิน
บ้านดิฉันเลี้ยงไก่ไว้กินไข่
ดิฉันเจริญพระกรรมฐาน

ครั้งแรกก็รู้สึกปวดไหล่ทั้งสองข้าง เพราะต้องเอามือมา
ไว้ข้างหลังประมาณครึ่งชั่วโมง เวลาเดินจงกรมก็เริ่มปวด
และจะปวดมากขึ้นเรื่อยๆ จะกลับมาข้างหน้าก็ปวด แต่เวลา
นั่งไม่ปวด ดิฉันได้เคยฟังหลวงพ่อบุญตาให้กำหนด จะหาย
แต่ดิฉันก็พูดในใจว่าหลวงพ่อบุญตา ลูกกำหนดแล้วก็ยังไม่
หายเลยนะ จนน้ำตาไหล นี่ก็อยากจะเลิกแต่ก็ต้องเดินจน

ครบเวลาที่ท่านอาจารย์กำหนดไว้ ทรมาณเหลือเกิน บางครั้งจะปวดมากและมากขึ้นเรื่อย ๆ

ดิฉันมาปฏิบัติธรรมครั้งละ ๓ วันบ้าง ๕ วันบ้าง ๗ วันบ้างแล้วแต่เวลา พอดิฉันได้ฟังหลวงพ่อบุญบ่อ ๆ ให้ ลูก ๆ มีสติ และอดทนทำความเพียร ดิฉันก็ปฏิบัติตาม ความปวดก็หายไปอย่างไม่น่าเชื่อ ดิฉันจึงรู้ว่าที่ดิฉันปวดเพราะอะไร ดิฉันชอบไปเก็บไข่ไก่ที่ตัวยังไข่อยู่ และไก่บางตัวก็เชื่อง ดิฉันจะจับตัวและขัดปีก ๒ ข้างไว้ พอมาเจริญกรรมฐาน แล้วสติจะบอกให้รู้ว่าดิฉันทำกับไก่ไว้ ดิฉันได้เห็นแล้วว่ากรรมมีจริง ๆ ไม่คิดว่าจะตามทัน

และยังมีอีก ดิฉันมักจะตามเพื่อน ๆ ไปตกปลา โดยใช้กุ้งตัวเล็กๆ เป็นเหยื่อ บ้านดิฉันติดคลอง ติดทะเล พอตกปลามาได้ก็ดึงเบ็ดที่เกี่ยวปากออก แต่ดึงแรงไปปากของปลาที่ติดเบ็ดก็มีเลือดออก ดิฉันก็ไม่ได้สนใจปลาตัวนั้นเลย พอดิฉันมาเจริญพระกรรมฐานปากของดิฉันเกิดมีอาการพองและเป็นสะเก็ดที่ปาก พอดึงออกมาก็มีเลือดไหลเหมือนปลาตัวนั้น ดิฉันคิดในใจว่าใช่แล้วที่ตกปลาตามเพื่อน ๆ

และที่หน้าบ้าน ดิฉันก็เฝ้ามองแดงอีก ดิฉันชอบเฝ้ามอง ถ้าเห็นมดแดงในบริเวณบ้านเดินเป็นทางมาก ก็จะไปหากกระดาศมาจุดไฟเผาทันที มีอยู่วันหนึ่งขณะที่ดิฉันกำลังนั่งเจริญกรรมฐาน ดิฉันมีความรู้สึกว่ามีมดมาไต่ตามใบหน้าของดิฉัน และไต่กลับขึ้นตาของดิฉัน และเริ่มกัดมาจนถึงลูกตาก็หยุด เพราะดิฉันนั่งกำหนดว่า กัดหนอ กัด

หนอ อย่างที่หลวงพ่อบอกว่า ถ้ามีอะไรมากระทบก็ให้กำหนด
จะได้มีสติรู้ นี่แหละกรรมของดิฉัน ดิฉันก็ขออโหสิกรรม
ว่าดิฉันจำไม่ได้

ดิฉันเป็นคนโมโหง่าย ได้ใช้ของแข็งขว้างปาไก่โดน
ขาไก่ ดิฉันได้อุ้มไก่ตัวนั้นมาดูแลเอาใบตะไคร้พันขาให้ แต่
ไก่ตัวนั้นก็ลากขาหนี และยังจ้องมองดิฉันเหมือนอาฆาต พอ
ดิฉันมาเจริญพระกรรมฐานรู้สึกปวดขาข้างเดียวกับที่ดิฉันทำ
กับไก่ไว้จริงๆ หลวงพ่อก็บอกอีกถ้าปวดก็กำหนดปวดขาหนอ
ไม่ต้องพลิกขา ดิฉันก็กำหนดในใจว่าไม่ไหวเจ้าคะ ลูกขอ
เปลี่ยนท่านั่ง มันปวดมากเหมือนกระดุกจะแตก ปวดมาก
กว่าที่ดิฉันปวดไหล่สองข้างเสียอีก

ดิฉันต้องเจริญพระกรรมฐานอยู่นานกว่าจะขอ
อโหสิกรรมได้ ต่อมาปี ๒๕๔๖ ดิฉันได้มีโอกาสขอหลวงพ่อบ
มาเจริญพระกรรมฐานที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน
จังหวัดขอนแก่น ๗ วันเป็นครั้งแรก เจริญพระกรรมฐาน
มาได้ ๕ วันก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ก็คิดว่าถ้ามีโอกาสจะมา
อีก พอถึง ๒ วันหลังนี้เจออีกแล้ว

ดิฉันเกลียดแมลงวันว่าสกปรก บ่ายวันหนึ่งขณะนั่ง
กรรมฐานกันหลายคน ในอาคารมีพัดลมโปร่งสบาย ดิฉัน
รู้สึกว่ามีแมลงวันจำนวนมากมา ตอมที่หน้า กัดหูบ้าง จมูก
บ้าง ริมฝีปาก เหมือนจะพยายามบินเข้าปาก เมื่อเข้า
ปากไม่ได้เขาก็กัดรอบๆปากของดิฉัน ดิฉันต้องสู้อยู่นาน
ไซตาบ้าง ร้องหึ่งหึ่งดังมาก จนดิฉันชนหัวลูก ชนพอง

ในใจก็กำหนดไปชนลูกไป พอตีถึงเวลาแผ่เมตตา ดิฉันก็ขอโหสิกรรม จึงพ้นมาได้ ดิฉันไม่กล้ารบกวนถามพระจึงกลับกรุงเทพฯ และดิฉันก็ยังมาวัดอีกทุกเดือน

เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๔๖ ดิฉันก็ไปปฏิบัติธรรมอีกคิดว่าเข้าปฏิบัติสัก ๗ วันก่อนแล้วค่อยช่วยงานปีใหม่ เพราะมาราบหลวงพ่อขอพร ดิฉันถูกหลวงพ่อสอบถามอารมณ์ ชาติสติ โทสะเกิดกับผู้ร่วมงาน ดิฉันหนึ่งจะไปขอนแก่นกับเพื่อนที่เจอกันที่วัดนี้ เข้าไปกราบลาหลวงพ่อ หลวงพ่อก็มองดิฉัน มองอยู่ ๒-๓ ครั้ง เหมือนจะบอกว่าให้อดทนหนอ หนักแน่นหนอจะดี ในใจของดิฉันจะไปขอนแก่นปีใหม่ที่ขอนแก่น ขับรถไปกับเพื่อนผู้หญิง ๒ คน โดยไม่ฟังอะไรเลย ดิฉันเลวมากเหมือนกับลูกหนีพ่อไปเที่ยวโดยไม่ห่วงใยพ่อเลย เพื่อนเป็นคนขับรถ ดิฉันนั่ง ในขณะที่นั่งในใจของดิฉันคิดถึงสายตาของหลวงพ่อตลอด ว่าท่านมองลูกด้วยความห่วงใย

ดิฉันไปเจออุบัติเหตุรถชนกับรถปิคอัพที่ขับมาด้วยความเร็วที่ด่านขุนทด นครราชสีมา รถปิคอัพคันนั้นวิ่งสวนรถของดิฉันมา แล้วเลี้ยวเข้าซอยขวามือ แต่แล้วรถปิคอัพคันนั้นก็เบรคอย่างรวดเร็ว เขาวิ่งมาเร็วมากจากฝั่งตรงข้าม ดิฉันเห็นรถปิคอัพลอยข้ามฝั่งมา เพื่อนดิฉันมือสั่น ส่วนดิฉันยังพอมีสติบ้าง รู้ว่าถ้าไม่ได้หลวงพ่อเมตตาดิฉันคงตายในปีใหม่ พ.ศ.๒๕๔๖ แน่ คงไม่ได้อยู่ปฏิบัติธรรมจนถึงใน

ขณะนี้

ดิฉันมาปฏิบัติธรรมประมาณ ๖ ปีมาแล้ว โดยจะมาเดือนละ ๑ ครั้ง ทำให้ดิฉันลดโทสะลงได้มาก มีปัญญามากกว่าเดิม สามารถมองคนออก รู้ทันกับสิ่งที่เกิด หลวงพ่อจะสอนไม่ให้ประมาทกับชีวิต ดิฉันจำคำของหลวงพ่อกำนี้ตลอดมา และก็เอาไปสอนลูก เพราะลูกเคยประมาทกับการงานที่ทำ ดิฉันก็กลุ้มใจเสียใจกับสิ่งที่ลูกทำ แต่ก็ได้หลวงพ่ช่วยไว้ไม่ให้ทำร้ายตัวเอง

ลูกได้มาปฏิบัติธรรมฐาน ๒ ครั้ง เขาก็พยายามจะหาเวลามาปฏิบัติอีก ติดอยู่ที่ต้องไปต่างจังหวัดทุกเดือน เขาบอกกับดิฉันว่าการเจริญกรรมฐานทำให้เขาได้ปัญญาขึ้นมาเองหลายอย่าง ครอบครัวยังดีขึ้นมาก ลูกชายได้เลื่อนตำแหน่งงานเป็นผู้จัดการบริษัทปุ๋ยซึ่งอยู่ต่างจังหวัด ลูกสาวก็เลื่อนตำแหน่งงานดีขึ้น ส่วนดิฉันก็มีสุขภาพแข็งแรงดีขึ้น ทั้งที่อายุก็ ๖๐ กว่าปีแล้ว ดิฉันเคยประสบอุบัติเหตุกับรถ ๑๐ ล้อ เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๓ และสลบไปประมาณ ๑๐ กว่าชั่วโมง ที่หมู่บ้านรัตนวิเบศร์ นนทบุรี คงเป็นบุญเก่าของดิฉันด้วยจึงได้มาพบหลวงพ่ ทำให้ดิฉันเหมือนได้ชีวิตใหม่ เวลาไปที่วัดก็จะเข้ามากราบหลวงพ่ แล้วพูดในใจว่าขอให้หลวงพ่มีสุขภาพแข็งแรง เพื่ออยู่ให้ลูกๆ ได้กราบและได้ฟังคำสั่งสอนของหลวงพ่เกิดเจ้าค่ะ

ถึงหลวงพ่อก็จะพูดน้อยลง แต่สายตาที่หลวงพ่อมองลูกๆที่มากกราบยังเต็มไปด้วยความห่วงใยและเมตตา หลวงพ่อก็จะลงสวดมนต์ทุกวันพระพร้อมกับผู้ปฏิบัติธรรม จะให้คำสอนดีๆหลายอย่าง เชื่อว่าผู้ฟังต้องได้รับผลดีแน่ ถ้าเจริญกรรมฐานและปฏิบัติตามคำสั่งสอนของหลวงพ่อดี

ขอกราบแทบเท้าของหลวงพ่อดีผู้สอนสั่งให้ลูกทั้งหลายกระทำแต่ความดี และปฏิบัติพระกรรมฐานให้มีปัญญา

ขอบุญกุศลในชาติที่แล้วและชาตินี้ของดิฉัน ขอให้หลวงพ่อดีมีความสุขผ่องใส งามนอกและงามใน และขอให้ได้เข้าสู่พระนิพพานด้วยเทอญ

กรรมฐานทำให้มีสติ

ไพบลีย์ มณีวรรณ

ข้าพเจ้านางไพบลีย์ มณีวรรณ สามีชื่อนายเสรี มณีวรรณ มีบุตร ๖ คน เมื่อก่อนไม่ได้ทำกรรมฐาน มีชีวิตไม่ค่อยจะราบรื่นนัก เดี่ยวดีเดี่ยวไม่ดี พอมาถึงรุ่นลูกก็เป็นเหมือนกับข้าพเจ้า จนกระทั่งมาเมื่อประมาณ ๑๐ ปีกว่าที่ผ่านมา ลูกสาวลักษณะได้มาชวนข้าพเจ้าไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันพร้อมกับลูกสาวคนเล็ก น.ส.เบญจพร มณีวรรณ ลงเวลา ๗ วัน พอได้ ๕ วัน ลูกชายคนที่ ๓ และลูกสะใภ้กลับจากเหนือมารับก็เลยกลับบ้านเสียสัจจะ ๒ วัน

หลังจากนั้นก็ปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้างจนเลิกไปเลย ชีวิตครอบครัวของข้าพเจ้ารวมทั้งครอบครัวลูกของข้าพเจ้าก็ประสบมรสุมชีวิต ธุรกิจมีปัญหาหนักหนาสาหัส

สามีข้าพเจ้าก็ป่วย ผอมเหลือหนังหุ้มกระดูก ผลจากฟิล์มเอ็กซเรย์ ปรากฏว่าปอดมีสีดำ และมีโรคอื่นตามมาอีก ไตวาย ต่อมลูกหมากโต อัมพฤกษ์ วัณโรค ลูกสาวลักษณะได้อธิษฐานจิต อุทิศบุญกุศลที่เขาได้บำเพ็ญไป

ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรของพ่อเขา และขอตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ก่อน อย่าเพิ่งให้พ่อแม่และตัวเขาตายในตอนนี้เลย หากได้ตอบแทนบุญคุณพ่อแม่สูงสุดจนพ่อแม่พอใจแล้วก็ขอตายแทนพ่อแม่ อานิสงส์ความกตัญญูต่อพ่อแม่นี้เขาอุทิศให้แก่เจ้ากรรมนายเวรของพ่อเขาด้วย

ต่อมามีคนแนะนำให้ข้าพเจ้าผูกคอตายมรดกข้อมือให้แก่พ่อของเขา และหาต้นฝ้ายมาปลูที่บ้าน ลูกเสาวลักษณ์ก็โทรศัพท์ทางไกลมาขอเรื่องให้ข้าพเจ้าทำตาม พอข้าพเจ้าผูกแขนเรียบร้อย สามีของข้าพเจ้าก็ล้มตาศึ้นและลูกนึ่งและทานข้าว สุขภาพแข็งแรงขึ้น ต้นฝ้ายที่ปลูกก็เจริญงอกงามขึ้นมาก

ก่อนที่จะผูกคอตายมรดกที่ข้อมือของสามีข้าพเจ้านั้น เขาเอะอะโวยวายร้องออกมาว่ากูไม่ไปกับมึง และยกเก้าอี้ไปออกไปข้างหน้าและพูดว่ากูยังแข็งแรงอยู่นะ ลูกเสาวลักษณ์เลยถามว่าคนที่มาเอาพ่อไปใส่กางเกงแดงแบบขาสั้น ไม่ใส่เสื้อ พ่อเขาตอบว่าใช่และบอกว่ามี ๔ คน ลูกเสาวลักษณ์บอกว่า น่าจะเป็นท่านยมบาล

ประมาณต้นเดือนตุลาคม ๒๕๔๗ ลูกเสาวลักษณ์โทรศัพท์ทางไกลมาขอให้ข้าพเจ้าทำกรรมฐาน มิฉะนั้นข้าพเจ้าจะอายุสั้น ข้าพเจ้าบอกว่าตายก็ช่างมัน ชี้แจงมีชีวิตอยู่แล้ว ลูกเสาวลักษณ์บอกว่าพ่อของเขาป่วยมาหลายปีเขาทำใจได้ แต่ถ้าหากแม่จะมาตายก่อนพ่อลูกรับไม่ได้ และเขาบอกว่าถ้าข้าพเจ้าทำกรรมฐาน ชีวิตของเขาก็

จะดีขึ้นด้วย ข้าพเจ้าก็รับปากจะพยายาม ก็เริ่มทำกรรมฐาน และใส่บาตรทุกวัน ตั้งแต่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นมา ไม่เคยขาด วันไหนพระไม่มาก็เอากับข้าวไปวัด เอาสังฆทานไปวัด

เมื่อวันที่ ๒๔ ลูกสาวลักษณะจะออกรถใหม่ หาคณค้ำประกันไม่ได้ ให้ข้าพเจ้าช่วยแผ่เมตตาให้บริษัทรถ หลังจากออกจากสมาธิข้าพเจ้าก็สวดมนต์ต่อ เสมหะติดคอ และแน่นหน้าอก หายใจไม่ออก คิดว่าคงตายแน่ๆ สติสั่งให้หายใจช้าๆ พอสวดมนต์เสร็จก็ค่อยดีขึ้นแต่ก็ยังเพื่อยอยู่ ใต้นอนหัวค้ำก็เลยดีขึ้น ต่อจากนั้นไม่นานลูกสาวก็สมหวัง รุ่งเช้าลูกหนึ่บอกให้ไปเก็บเงิน วันที่ ๒๖ เงินเดือนออก ข้าพเจ้าบอกว่าจะไปวันที่ ๒๙ แต่สติบอกถ้าไปวันที่ ๒๙ จะเจ็บหนักจะช้ำรถล้ม ให้ไปวันที่ ๒๖ รถล้มแต่จะเจ็บน้อย พอออกรถถึงสี่แยก เลี้ยวขวา เลี้ยวซ้ายอีกรถก็ส่าย ข้าพเจ้าเบรกรถท้ายบัด รถล้ม หัวจะลง แต่ข้าพเจ้าเอาแขนรับแทน มีคนวิ่งมาช่วยข้าพเจ้ายกรถขึ้น จูงข้าพเจ้าไปนั่งหน้าบ้าน เขาแล้วเอาผ้าเย็นมาเช็ดเลือดและทรายเต็มเข้าถึงเท้า เขาไม่รังเกียจข้าพเจ้า เอาผ้าเย็นมาอีกผืน ข้าพเจ้าโทรศัพท์บอกลูกสะใภ้ให้มารับไปโรงพยาบาลล้างแผล

แม้ข้าพเจ้าจะเจ็บก็ปฏิบัติกรรมไม่ขาด ใส่บาตรทุกวัน ตั้งแต่ปฏิบัติมาการเงินข้าพเจ้าก็ดีขึ้น จิตใจที่หงุดหงิดก็เปลี่ยน เคยด่าหลานก็ไม่ด่า ตั้งแต่รถล้มมาสติระลึกได้ว่า เคยฆ่ากบ ฆ่าไก่ และเคยทำแท้งลูกคนที่ ๕ ตอนนั้น

เป็นก้อนเลือดยังไม่เป็นตัวตนด้วยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เพราะคนทำแท้งบอกไม่บาป ยังไม่เป็นตัวตน ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้ทำกรรมฐานทำบุญตักบาตรทุกวันสวดมนต์ทุกวัน ปานนี้ข้าพเจ้าอาจตายไปแล้ว แต่นี่ข้าพเจ้าได้ใช้กรรมตั้งแต่หัวเข้าถึงเท้า สภาพเป็นแผลเหวอะหะระขึ้นอืด เจ็บปวดทรมานมาก ทำให้ระลึกถึงกรรมที่ได้ทำไว้ในอดีต เขาเหล่านั้นคงจะเจ็บปวดสาหัสหนักกว่าข้าพเจ้าเป็นแน่แท้

เมื่อไม่นานมานี้ลูกสาวได้นำผ้าไตรจีวร ชุดผู้ปฏิบัติธรรมชาย ฎูปเทียนแพ เงินทำบุญเข้ามูลนิธิ ไปถวายต่อหลวงพ่อกำหนดให้ท่านช่วยแม่เมตตาต่อเจ้ากรรมนายเวรของพ่อเขา อาการป่วยของพ่อเขาก็ตีดีขึ้น ด้วยเมตตาบารมีของหลวงพ่ोजริญ ลูกชายคนที่ ๒ และลูกสะใภ้ก็เอายาสมุนไพรที่มีส่วนผสมของพลูคาว เห็ดหลินจือ กระชายมาให้พ่อเขาทานช่วยพ่อเขาอีกแรงหนึ่ง ณ วันนี้พ่อเขามีเนื้อหนัง แข็งแรงขึ้น จนทุกคนดีใจ หวังว่าอีกไม่นานพ่อของเขาคงจะหายเป็นปกติ

กรรมฐานทำให้ข้าพเจ้ามีสติ จากที่เคยหลงลืมก็มีความจำดีขึ้น สามที่ป่วยก็มีสุขภาพดีขึ้น ลูกๆก็มีชีวิตดีขึ้น ข้าพเจ้าจะไม่ลืมพระคุณของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกำหนดเมตตาต่อข้าพเจ้า สามปี ลูกๆ หลานๆ ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขออาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก และคุณพระศรีรัตนตรัย จงดลบันดาลให้หลวงพ่อกำหนดมีอายุยืน มีสุขภาพแข็งแรง เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้แก่ศิษยานุศิษย์ตราบนานเท่านานด้วยเทอญ

กรรมที่ตามสนองและบุญกุศลที่ส่งผล

พันโทอรุณ บรรจง

บิดาของกระผมเสียชีวิตเมื่อกระผมยังเล็กอยู่ มารดาทำงานรับจ้างเลี้ยงชีวิตไปวันๆ ญาติของมารดาซึ่งบวชพระและศึกษาบาลีอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้นำมาอุปการะให้เรียนชั้นประถม ผมอยากจะบวชเมื่อเห็นเด็กอื่นบวชสามเณร แต่ไม่ได้รับอนุญาต ทำให้ฝังใจมีศรัทธาที่จะบวช เมื่อจบชั้นประถม ๔ แล้ว ได้เข้าเรียนชั้นมัธยมต่อที่บ้านภูมิลำเนาเดิม จนจบ ม.๖ โดยอาศัยญาติให้ที่พักอาศัย แต่มารดายังทำงานรับจ้างส่งให้เรียน

เมื่อจบ ม.๖ แล้ว ได้สมัครสอบเข้าเรียนต่อนักเรียนนายสิบเหล่าทหารราบ ที่ศูนย์การทหารราบ จ.ลพบุรี เมื่อปี ๒๕๐๕ เมื่อจบแล้วไปประจำที่ค่ายเสนาณรงค์ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา ต่อมาในปี ๒๕๐๗ ได้สอบเข้าเรียนหลักสูตรโตดรัมที่ค่ายเอราวัณ กองทัพบก ได้รับคำสั่งย้ายเข้ารับราชการที่ค่ายเอราวัณเมื่อปี ๒๕๐๘ เพื่อเตรียมเผชิญกับภัยคุกคามที่มีการใช้กำลังติดอาวุธทั้งภายในและภายนอก

ประเทศ ทำให้ชีวิตต้องเหนื่อยยากลำบาก และสำคัญคือต้อง
เสี่ยงชีวิตในการปฏิบัติงาน

เมื่อปี ๒๕๐๙ อายุครบบวช จึงขอลาอุปสมบท ๑
พรรษา ซึ่งเป็นเวลาเดียวกันกับที่ผู้บังคับบัญชาพิจารณา
ให้ไปราชการพิเศษที่ต่างประเทศ แต่ก็ตัดสินใจเลือก
อุปสมบท เพราะคิดว่าจะบวชทดแทนพระคุณของบุพการี
ก่อน ทำให้เพื่อนบางคน(ที่หวังดี) พุดติเตียนว่า “มันโง่ !
ไปเอาเงินก่อน กลับมาแล้วบวชเมื่อไหร่ก็ได้” เพื่อนคนนี้
ก็ได้รับการคัดเลือกให้ไปราชการพิเศษด้วยเช่นเดียวกัน แต่
เขาได้เสียชีวิตในการปฏิบัติหน้าที่ในสนามรบ ก่อนเดินทาง
ไปปฏิบัติงานในต่างประเทศ เมื่อเขาเดินทางไปเพียงไม่กี่
เดือน

ข้าพเจ้าบวชที่วัดใกล้ๆบ้านนั่นเอง และโชคดีที่ได้
พบกับพระรูปหนึ่งเป็นชาวมลายูเซีย เชื้อสายจีน ได้จำ
พรรษาอยู่วัดที่กระผมบวชด้วย ท่านได้ชักชวนผมและ
ประชาชนที่ไปสวดมนต์เย็นที่วัดทุกวัน ให้นั่งสมาธิกับท่าน
ทั้งที่พระองค์อื่น ๆ ไม่สนใจการนั่งสมาธิเลย เพียงแต่สวดมนต์
อย่างเดียวเท่านั้น ด้วยอานิสงส์ที่ปฏิบัติธรรมตลอดพรรษา
กระผมเชื่อว่าบุญนี้เองที่ทำให้ชีวิตรอดจากการเสี่ยงชีวิตใน
การทำงานต่าง ๆ ตลอดจนอุบัติเหตุที่เกิดจากยานพาหนะ ที่
ปรากฏหลายครั้งหลายหน เช่น การไปช้อปปิ้งซื้อข้าวในเวลากลางคืน
เดินทางขึ้นต้นด้วยรถยนต์ และต้องเดินอีกหลาย
กิโลเมตร แต่รถยนต์คันที่จัดให้กระผมและทหารที่ร่วมไป

ปฏิบัติหน้าที่ได้ขึ้นไปนั้น ได้มีรุ่นพี่มาขอเปลี่ยนไปแทน เมื่อรถคันนั้นวิ่งออกไปได้ประสบอุบัติเหตุตกสะพานจมน้ำ ทำให้ผู้ที่ขึ้นรถไปนั้นเสียชีวิตหลายคน หรือเหตุการณ์ที่ลพบุรี ผมได้ชวนภรรยาไปเที่ยวในเมืองลพบุรี ซึ่งในขณะนั้นเป็นเทศกาลสงกรานต์ด้วย เมื่อเสร็จแล้วจะเดินทางกลับจึงไปยื่นรอรถเมล์ โดยกระผมอุ้มบุตรชายคนโต อายุประมาณขวบครึ่ง ภรรยาอุ้มบุตรชายคนที่ ๒ อายุได้เกือบ ๑ ขวบ มายืนรอรถเมล์ที่หน้าปรังค์แขก เป็นจุดที่รถเมล์จะหยุดรับคนโดยสาร โดยมีป้ายจอดรถเมล์ปักอยู่ ยืนตากแดดรอรถนาน แต่รถไม่มา ประกอบกับแดดในขณะนั้นเป็นเวลาบ่ายๆยังร้อนอยู่ กระผมจึงชวนภรรยาให้อุ้มบุตรคนที่สอง เดินเข้าไปยืนหลบแดด ห่างจากป้ายรถเมล์เข้าไปข้างอาคารร้านค้าได้เพียงไม่ถึงอึดใจ รถเมล์วิ่งมาอย่างรวดเร็ว และป็นอุบัติเหตุวิ่งชนป้ายรถเมล์ ตรงจุดที่กระผมและภรรยาเคยยืนอุ้มบุตรอยู่ และวิ่งเลยไปชนรถคันอื่นที่จอดไว้หลายคัน ถ้ากระผมไม่ชวนภรรยาเลื่อนไปจากที่ตรงนั้น กระผม, ภรรยา และบุตรอาจเสียชีวิตทั้งหมด ด้วยรถเมล์ที่คนขับกินเหล้าเมามา

นอกจากนี้ผลจากการปฏิบัติธรรมในครั้งนี้ทำให้การทำงานดีขึ้น เช่น ตอนเข้ารับราชการขณะที่เป็นนายสิบใหม่ๆ ความคิดความอ่านน้อย ทำอะไรไม่เป็น คิดไม่เป็น คิดไม่ออก ทำให้การทำงานได้ผลน้อย หลังจากบวชและนั่งสมาธิต่อเนื่องมาเรื่อย ถึงแม้จะสึกจากพระมาอยู่ลพบุรีแล้วก็ตาม

จนถึงปี ๒๕๑๖ จึงได้รับการเลื่อนยศเป็นจ่าสิบโท และเป็น
จ่าสิบเอกในปีต่อมา การปฏิบัติงานทั้งในสนาม และงาน
ธุรการทั่วไปดีขึ้นตามลำดับ จนบางครั้งได้รับความไว้วางใจ
จากผู้บังคับบัญชาให้ทำงานในระดับชาติของ จ.ลพบุรี

ส่วนการปฏิบัติงานการปราบปรามในสนามยังคง
ปฏิบัติทุกปี ในช่วงฤดูหนาวจนถึงฤดูร้อนในหลายพื้นที่ แต่
ก็สามารถอยู่รอดปลอดภัยมาทุกครั้ง ซึ่งทุกครั้งเต็มไปด้วย
การยิงปะทะ ต่อสู้กับความเหนื่อยยากลำบากไม่ต้องกล่าวถึง
เพราะต้องมีอุปสรรคของใช้ทั้งส่วนตัวและของทางราชการ
ในเบ้สนาม แบกเดินข้ามภูเขาสูงชันในพื้นที่ อ.นครไทย
จ.พิษณุโลก อ.หล่มสัก จ.เพชรบูรณ์ บางปีต้องอดข้าว
อดน้ำ รอกการส่งอาหารทางเฮลิคอปเตอร์ แต่เครื่องบินลง
ไม่ได้ ต้องทิ้งร่มหรือน้ำใส่สายยางเส้นใหญ่ๆทิ้งลงมา ต้อง
แย่งสิ่งของที่ทิ้งกับข้าศึก ทำให้ได้บ้างไม่ได้บ้าง ส่วนน้ำต้อง
อาศัยจากต้นกล้วยป่าดำรงชีวิตไปวันๆ นอกจากนี้แล้ว
ผู้ร่วมงานบางคนถูกกับระเบิด ถูกยิง ในปีหนึ่งมีทั้งบาดเจ็บ
และเสียชีวิตเป็นจำนวนหลาย ๆ คน แต่กระผมยังมีบุญ
คุ้มครองรักษาปลอดภัยมาทุกครั้ง จนกระทั่งถึงปี ๒๕๒๐
กระผมได้รับการคัดเลือกจากที่ประชุมของผู้บังคับบัญชา ให้
มีสิทธิสอบคัดเลือกแข่งขันเลื่อนฐานะจากจ่าเป็นนายทหาร
สัญญาบัตร ด้วยบุญที่ทำได้ มีรุ่นพี่ที่สอบได้ก่อน ที่รักสนิท
สนมกันได้เอาตำราที่เขาจัดบันทึกจุดสำคัญของตำรามานำให้
อ่าน ปรากฏว่าข้อสอบที่สอบออกตามตำรานั้นทั้งหมด ๙๐

กว่าเปอร์เซ็นต์ แต่ไม่ได้หมายถึงว่ามีความรู้มาก เพียงแต่
ข้อสอบตรงกับตำราที่ผ่านการคัดลอกไว้สั้น ๆ เท่านั้น ซึ่งการ
สอบจะใช้วิธีการสอบโดยกรรมการจะถามโดยอ่านคำถาม ผู้
สอบจะตอบโดยตอบปากเปล่าไม่ใช้วิธีการอ่าน และการ
เขียน การสอบวิธีนี้ต้องใช้สมองมากกว่า มีการเลือกข้อ
ต้องใช้วิธีอธิบาย นับว่าเป็นวิธีการสอบที่ค่อนข้างยากกว่า
การสอบด้วยการเขียน ฉะนั้นคนที่อ่านหนังสือมามากก็จริง
แต่ถ้าสมองไม่ทนต่อการจำ การคิด จะทำให้สมองสับสน
มีนงง เมื่อสอบหลายวิชาจะทำให้ความรู้สับสน จำไม่ค่อย
ได้ แต่การนั่งสมาธิช่วยให้สมองของกระผมในระยะนั้นดีขึ้น
จำได้แม่นยำ

ในการสอบครั้งต่อไป มีแต่คนเก่งๆที่ผ่านการคัดจาก
หน่วยมาแล้วทั้งสิ้น ถ้าสอบไม่ได้นอกจากจะไม่ได้เลื่อนฐานะ
จากนายทหารประทวนเป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตรแล้ว ยัง
ทำให้หน่วยต้องเสียชื่อไปด้วย มีอยู่วันหนึ่งก่อนการสอบ
หลังจากอ่านทบทวนตำราในรอบที่ ๓-๔ ไปแล้ว ซึ่งดึก
มากเกือบ ๒ นาฬิกา จึงเข้านอน แต่นอนไม่หลับเพราะ
กังวลใจกลัวจะสอบไม่ได้ จึงลุกขึ้นมาไหว้พระสวดมนต์แล้ว
นั่งสมาธิ ซึ่งเมื่อการสอบผ่านไปกระผมสามารถสอบเลื่อน
ฐานะได้ด้วยการสอบเพียงครั้งเดียว ซึ่งปรกติกระผมไม่เก่ง
ในเรื่องเหล่านี้ แต่กระผมมั่นใจว่าผลจากการบวช ได้นั่ง
สมาธิ ทำให้สมองดีขึ้น เกิดบุญบารมีขึ้นจึงช่วยให้สอบได้
ซึ่งตามความสามารถเดิมของกระผมนั้น ไม่มีความสามารถ

ถึงขนาดนี้ หลังจากที่กระผมสอบได้แล้วและไปทำงานต่างๆ ก็ประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติหน้าที่ได้เป็นอย่างดี เหมือนมีอะไรบางอย่างช่วยเหลือกระผมอยู่เบื้องหลัง

กรรมที่ตามสนองและบุญกุศลที่ส่งผล

เมื่อประมาณปี ๒๕๑๐ ในขณะที่กระผมปฏิบัติงานปราบปรามในพื้นที่ภาคอีสานหลายๆแห่ง กระผมได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติงานอยู่ที่ตำบลคำตระกล้า (ปัจจุบันเป็นอำเภอคำตระกล้า) จ.สกลนคร ตำบลนี้อยู่ติดกับอำเภอเซกา จังหวัดหนองคาย มีแม่น้ำสงครามเป็นแม่น้ำเล็กๆ กั้นเขตของ ๒ จังหวัด ในฤดูแล้งบางช่วงน้ำแห้งสามารถข้ามได้ แต่บางช่วงค่อนข้างลึกประมาณ ๒-๓ ช่วงคนแม่น้ำนี้จะไหลลงแม่น้ำโขง ดังนั้นในฤดูฝนปลาจากแม่น้ำโขงจะว่ายทวนกระแสน้ำขึ้นมาอยู่ในแม่น้ำสงคราม เช่น ปลาน้ำจืด ปลาชะโด ปลาเค้า แต่ละตัวจะมีขนาดใหญ่มากกว่าปลาที่แม่น้ำอื่นๆ เวล่าน้ำลดปลาส่วนใหญ่จะไม่กลับไปลงแม่น้ำโขง ยังคงค้างอยู่ในแม่น้ำสงครามในที่ลึกๆ ทำให้เป็นอาหารของชาวบ้านในบริเวณนั้น เมื่อกระผมไปอยู่ชาวบ้านในหมู่บ้านได้มาหาและบอกว่า หัวหน้าชุดคนก่อนได้รับปากไว้ว่าจะจับปลาให้ชาวบ้านไปประกอบอาหารในงานทำบุญหมู่บ้าน กระผมพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นงานทำบุญของหมู่บ้าน กระผมจึงตอบตกลงจะไปเปิดปลาให้เมื่อถึงกำหนดชาวบ้านจึงมารับไปที่แม่น้ำสงคราม ซึ่ง

บริเวณนั้นเป็นเนินเขา เป็นหินยื่นลงไปใต้น้ำ ด้านล่างเป็นหลืบหิน ปลา มักจะเข้าไปอยู่อาศัยหลบภัย ช่วงนี้ น้ำจะลึกประมาณ ๒-๓ ช่วงคน เมื่อไปถึงกระผมพายเรือนำระเบิดไปหย่อนกลางวังน้ำ ชาวบ้านที่ไปด้วยได้ช่วยกันไล่ปลาตามเหนือน้ำและใต้น้ำ เพื่อให้ปลาว่ายกลับมารวมกันที่วังที่หย่อนระเบิดไว้ เมื่อกลับขึ้นฝั่งได้ก่อนจะระเบิด กระผมได้อธิษฐานขอปลาจากเจ้าที่ (ถ้าไม่ขอก่อน เวลาระเบิดจะไม่ค่อยได้ปลา ถ้าได้มักจะได้ไม่กี่ตัวและขนาดเล็กๆ) เมื่อกระผมจุดระเบิดขึ้น ปรากฏว่าปลาบริเวณนั้นได้ขึ้นมาลอยเหนือน้ำล้นแต่ตัวขนาดใหญ่ๆทั้งนั้น หลังจากระเบิดแล้วชาวบ้านเห็นปลาที่ตายลอยขึ้นมาขนาดนั้นก็ดีใจพากันดำน้ำลงไปจับปลาที่พื้นดินใต้น้ำ เมื่อเขาขึ้นมาได้พูดว่าปลาที่ตายอยู่ข้างล่างยังอยู่อีกมากมาย ชาวบ้านช่วยกันงมขึ้นมาได้ประมาณ ๗ เช่ง ทำให้ใช้ประกอบอาหารได้ตลอด ๗ วันที่มีงาน หลังจากนั้นกระผมจึงทำบุญขอให้อโหสิกรรมและคิดว่าปลานั้นได้ใช้งานทำบุญของหมู่บ้านคงไม่เกิดผลกรรมอันใด

ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ กระผมไปเป็นกรรมการตรวจสอบการฝึกของกองทัพบก ได้ประสบอุบัติเหตุจากระเบิด โดยกระผมเป็นคนจุดระเบิดเอง (ต้องการให้การฝึกมีลักษณะสมจริง) ทำให้มือซ้ายที่กำระเบิดกระตุกแตก ใบนานาถูกสะเก็ดระเบิด หูอื้อฟังอะไรไม่ชัดมาจนปัจจุบัน แต่ยังโชคดีที่ไม่ถึงพิการมือขาด ในขณะที่ถูกนำส่งโรงพยาบาลในพื้นที่

รู้สึกเจ็บปวดมาก (ยังไม่ได้ฉีดยาแก้ปวด ทำให้กระหมือกถึงกรรมที่ระเบิดปลาในครั้งนั้นคงจะมาตามสนอง และรู้สึกทั้งเจ็บ ทั้งสะใจในความเจ็บที่ได้ใช้หนึ่งกรรม) คงเหมือนกับที่ปลาได้รับ บางตัวก่อนตายได้ว่ายน้ำพุ่งหนีตัวสั้นระริก มือของกระหมือกก็เจ็บและสั้นระริกคล้ายๆกัน ตรงกับคำสอนที่ว่า “ใครสร้างกรรมชั่วใดไว้ จะต้องได้รับผลกรรมชั่วนั้นไม่ช้าก็เร็ว”

นอกจากกรรมชั่วจะตามสนองแล้ว ยังมีกรรมดีอีกส่วนหนึ่งตามมาส่งผลด้วย หลังจากที่กระหมือกรักษาแผลหายแล้ว กลับไปปฏิบัติงานตามปกติ ผู้บังคับบัญชาชั้นเหนือได้พิจารณาความดีความชอบตอบแทนให้ โดยเลื่อนยศเลื่อนตำแหน่งให้สูงขึ้นอีก ๑ ชั้นยศด้วย

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งพิสูจน์ให้เห็นว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” แน่นนอน

ขออานุภาพของพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ จงปกป้องคุ้มครองหลวงพ่ोजรัญญู ให้มีอายุยืนนาน สุขภาพดี และเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรให้กับพุทธศาสนิกชนได้พึ่งพาอาศัยต่อไปด้วยเทอญ

มุทิตาสักการะ น้อมพระคุณ หลวงพ่อผู้เวทนา

น้อมนมัสการเนรมโนหนึ่ง
ลัทธิโศภโศภจะประจักษ์จริง
มิ่งมงคลแก่เหล่าสาธุศิษย์
ผู้เผยแผ่วิชาธรรมนำจิตใจ
ด้วยซาบซึ้งคุณธรรมอันยิ่งใหญ่
จากจอมจมดินถมทับอับชิวา
ลูกอยากเห็นหลวงพ่อยู่คู่พระศาสน์
ปลอดภัยล้นดับทุกข์เข็ญมิวันวัน

จึงขอพรมงคลชัยพระไตรรัตน์
หลวงพ่อฟันภัยพาลทุกเวลา
เพื่อจักเป็นที่พึ่งของชาวพุทธ
เป็นที่พึ่งของศิษย์ปวงเวไนย
ขออาราธนาคุณองค์กษัตริย์
บันดาลให้หลวงพ่อยู่ยาววัน
ขอหลวงพ่อสุดสุขสิ้นทุกข์เข็ญ
ศิษย์ทั้งหลายน้อมถวายถ้อยร้อยจตุพร

ขอนอบนบเคารพสิ่งศักดิ์สิทธิ์
เข้ายอกรนมัสการน้อมวันทา
“อาทิกัลยาณังตั้งตรงมั่น
ปริโยสานกัลยาณล
ขอหลวงพ่อสุขเย็นอยู่ทุกเมื่อ
ขอธาตุขันธ์มั่นคงอยู่คู่จิตกาย

พระธรรมสิงหบุราจารย์อย่างสูงยิ่ง
ผู้เป็นมิ่งมงคลของเวไนย
ผู้ยกจิตให้สูงสุดสว่างไสว
ชาวโลกให้เห็นกรรมนำวิญญาณ์
สอนโลกให้รู้จักธรรมรักษา
ฟื้นฟูปัญญาชีพชูรู้เท่าทัน
ช่วยชีพชาติให้โรจนรุ่งผดุงมั่น
สื่อสำคัญพัฒนาจิตชีวิตชชา

โปรดบำบัตบำรุงขวัญกันรักษา
ให้คลาดคลาอุปสรรคนิราศไป
จิตพิสุทธ์ผ่องแผ้วดุจแก้วใส
เป็นร่วมไทรปลดบ่วงทุกข์สุขอนันต์
บูรพรัฐของชาติไทยเป็นมิ่งขวัญ
กীর้อยพันวสาเสกเอากอมร
สิ้นบ่วงเวรวันโทษภัยไม่เดือดร้อน
ติดตามย้อนแต่กรรมดีที่ทำมา
ทั่วทุกทิศเผ้าปกปักรักษา
ทุกถ้วนหน้าน้อมนึ่งมิ่งมงคล
มีชเมกัลยาณังสร้างกุศล
งามแต่ต้นถึงกลางกระทั่งปลาย”
ได้ช่วยเหลือที่พึ่งพลชนทั้งหลาย
ลูกถวายชัยมงคลจนชั่วกัลป์

ด้วยคารวจิตอย่างสูง

นางวรรณิต วิชาทิน โรงเรียนนครขอนแก่น
ร้อยกรองถวายในนามศิษยานุศิษย์ทุกคน